

அடை - ம; ௨௦௦௧௭-190.

சிவமயம்.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

இஃது

தீருமயிலை - வித்வான்

சண்முகம்பிளவரி

அவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு,

வாலாஜாபேட்டை

சாமிசெட்டியாரவர்களால்,

மகாமகோத்தமாய் டாக்டர்

வ. வே. சாரிதரகையார், எஸ். திலையர்

ஆலோசனை செய்து

சென்னை

கலாரத்நாகரம்

என்னும் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

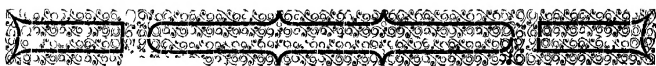
1891.

Copy right.

இப்புத்தகம் சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டையில் தம்பு
செட்டித் தெருவில் கலாரத்நாகர வச்சுக்கூடத்திலும், மேற்படி
தெருவில் 291 - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டிலும், வேண்டு
வோர் விலை அனா 4 - கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

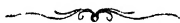
இ ப் ப டி

வாலாஜாபேட்டை - சாமிசெட்டி.

சிவமயம்.

சிவவாக் கியர் பாடல்.

அக்ஷரநிலை.

ஆனவஞ் செழுந்துளே யண்டமு மகண்டமும்
ஆனவஞ் செழுந்துளே யாதிபான முவரும
ஆனவஞ் செழுந்துளே யாண்டமு மகாபமும்
ஆனவஞ் செழுந்துளே யடங்கலவ லுத்தே. (க)

பரியைவிலக்கல்.

ஓடி யோடி யோடி யோடி யுட்கலந்த சோதியை
நாடிநாடி நாடிநாடி நாட்களும் சழிந்துபோய்
வாடிவாடி வாடிவாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்
கோடிகோடி கோடிசோடி பெண்ணிறந்த யோடியே. (உ)

யோகநிலை.

உருத்தரித்த நாடியி லொடுங்குகின்ற வாயுவை
கருத்தினு லிருத்தியே பாலமேற்ற வல்லிராய்
விருத்தரும் பாலசுவர் மேனியுஞ் சிவத்திடும்
அருட்டரித்த நடத்பாத மம்மைபாத முண்மையே. (ங)

சரியைகிரியைவிலக்கல்.

நட்டசலலை தெய்வமென்று நடனுட்ப்பஞ் சாத்தியே
சுத்திவந்து மொணமொணென்று சொல்லுமந்த மோத
கட்டசல்லும் பேசுமே நடநனள் ளிருக்கையில்
கட்டசட்டி சட்டுவங் சறிச்சுவை யறியுமோ. (ச)

நீராயள்ளி நீரில்விட்டு நீரினைந்த காரியம்
ஆராயுள்ளி நீரொலா மவத்திலே யிறைக்கிறீர்
வேராயுள்ளி வித்தையுள்ளி வித்திலே முளைத்தெழுந்த
சீராயுள்ளி வல்லிராய் சிவபதங்கள் சேரலாம். (ஞ)

வேதநிலை.

வடிவுகண்டு கொண்டபெண்ணை மற்றொருத்த னத்தினால்
விடுவனோ வவனையின்னம் வெட்டவேணு மென்பனே
நடுவன்வந்தழைத்தபோது நானுமிந்த நல்லுடல்
சுடலைமட்டுங் கொண்டுபோய்த் தோட்டிகைக் கொடுப்போ. (சு)

ஞானநிலை.

என்னிலே யிருந்ததொன்றை யானறிந்த தில்லையே
என்னிலே யிருந்ததொன்றை யானறிந்து கொண்டபின்
என்னிலே யிருந்ததொன்றை யாவர்காண வல்லீரோ
என்னிலே யிருந்திருந்து யானுணர்ந்து கொண்டனே. (எ)

நினைப்பதொன்று கண்டிலே னியலாது வேறிலே
நினைப்புமாய் மறப்புமாய் நின்றமாய்கை மாய்கையை
அனைத்துமா யுண்டமா யானுதிமுன் னானுதியாய்
எனக்குள்நீ யுனக்குள்நா னினைப்பொழிந்தே. (அ)

மண்ணும்நீ விரண்ணும்நீ மறுக்க னோழும்நீ
எண்ணும்நீ யெழுத்துமநீ யிரைந்தபன் னெழுத்துமநீ
கண்ணும்நீ மணியும்நீ கண்ணுளாமும் பாவாநீ
நண்ணுநீர்மை நின்றபாதம் நண்ணுமா றருளிடைநீ. (க)

அரியுமல்ல வயனுமல்ல வப்புறத்தி லப்புறம்
கருமைசெம்மை வெண்மையைச் சுடந்துநின்ற தாரணம்
பெரியதல்ல சிறியதல்ல பற்றுமின்சன் பற்றுமின்கள்
துரியமுங் சுடந்துநின்ற தூரதூர தூரமே. (க௦)

அந்திகால முச்சிவூன்று பாடுகின்ற தீர்த்தமுங்
சந்திரங்க பணங்குருந் தபங்குருந் செபங்குருந்
சிந்தைமேவு ஞானமுந் தினஞ்செய்க்கு மந்திரம்
எந்தைராம ராமராம ராமவென்னு ராமமே. (க௧)

கதாவுபஞ்ச பாதசங்க ளேத்துரந்த மந்திரம்
இதாமிதாமி தல்லவென்று வைத்ததுழவு னோழுகாள்
சதாவிடாம லோதுவார் தாருநல்ல மந்திரம்
இதாமிதாமி ராமராம ராமவென்னும் ராமமே. (க௨)

நானதேது நீயதேது நடுவிரின்ற தேதடா
கோனதேது குருவதேது கூறிடுங்கு லாமோ
ஆனதேது வழிவதேது வப்புறத்தி லப்புறம்
நானதேது ராமராம ராமவென்ற ராமமே. (க௩)

யோகநிலை.

சாத்திரங்க ளோதுகின்ற சட்டநாத பட்டரோ
வேத்தினைப்பு வந்தபோது வேதம்வந் துதவுமோ
மாத்தினைப்போ தும்முளே மறித்துதொக்க வல்லீராய்
சாத்திரப்பை நோய்களோது சத்திமுத்தி சித்தியே. (க௪)

ஞானநிலை.

தூரந்தூரந் தூரமென்று சொல்லுவார்கள் சோம்பர்கள்
பாரும்விண்ணு மெங்குமாய் பரந்தவிப்ப ராபரம்
ஊருநாடு பாடுதேடி யுழன்றுகேடு மூமைசாள்
நேரதாக வும்குளோ யறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே.

(௧௫)

யோகநிலை.

நாலுவேத மோதுவீர் ஞானபாத மறிக்கீர்
பாலுநெய்க லந்தவாறு பாயி ளளிக்கீர்
ஆலமுண்ட கண்டனா ரகத்துளோ யிருக்கவே
காலனென்று சொல்லுவீர் கனுகிலும்ம தில்லையே.

(௧௬)

வித்திலாத சம்பிரதாய மேலுயில்லை சூழாரில்லை
தச்சி லாத மானிகை சமைந்தவாறு தென்பானே
பெற்றதாயை விற்றடுமை கொள்ளுகின்ற பேதைகள்
வித்திலாத போதுசேவ னில்லையில்லை யில்லையே

(௧௭)

அஞ்சமுணு மெட்டி யாயிரியா வாய்நிரம்
கெட்டுலே நினைந்துகொண்டு நூறுருச் சபரிப்பராய்
பஞ்சமாண பாதகங்க ணுநுரோடு வெய்யிறும்
பஞ்சுபோல் பறக்குமென்று காணாதாள் பன்னுமே.

(௧௮)

அண்டவாச லாயிரம்பர சண்ட வாச லாயிரம்
ஆறிரண்டு நூறுசோடி யானவா லாயிரம்
இந்தவாச லேழைவாச லேபோல பானவாசல்
எம்பிரா னிருக்கும்வாசல் யாவர்காண வல்லரே.

(௧௯)

சாமம்நாலு வேதமும் சூலசுடர் திரங்கனும்
சேமமோக வேரெல்லுஞ் சிவனைநீ ரறிக்கீர்
காமநோயை விட்டுநீர் சருக்துளோ யுணர்ந்தபின்
ஊனமுற்ற காயமா யிருப்பனெங்க ளீசனே.

(௨௦)

சங்கிரண்டு தாபெபான்று சன்னரின்ன லாகையால்
மங்கிடாளு தேயுலவில் மாணிடங்க ளெத்தனை
சங்கிரண்டை யுத்தயிர்ந்து தரணாயுத வல்லிராய்
கொங்கைமங்கை பங்கரோடு கூடிவாழ லாகுமே.

(௨௧)

ஞானநிலை.

தங்கமொன்று ஞபம்வேறு தன்மையான வாறுபோல்
செங்கண்மாலு மீசனுஞ் சிறந்திருந்த தெம்முளே
விங்களங்கள் பேசுவார் விளங்குகின்ற மாந்தரே
எங்குமாகி நின்றநாமம் நாமமிந்த நாமமே.

(௨௨)

சிவவாக்கியர் பாடல்.

யோகநிலை.

அஞ்செழுத்தி லேபிறந்து அஞ்செழுத்தி லேவளர்ந்து
அஞ்செழுத்தை யோதுகின்ற பஞ்சபூத பாவிகாள்
அஞ்செழுத்தி லோரொழுத் தறிந்துகூற வல்லிரால்
அஞ்சலஞ்ச லென்றுநாத சம்பலத்தி லாடுமே. (உ௩)

அஞ்சமஞ்ச மஞ்சமே யனாதியான தஞ்சமே
பிஞ்சபிஞ்ச தல்லவோ பித்தர்காள் பிதற்றுநீர்
நெஞ்சிலஞ்ச கொண்டுநீர் நின்றுதொட்க வல்லிராய்
அஞ்சமில்லை யாறுமில் லனாதியான தொன்றுமே. (உ௪)

நீளவீடு கட்டுநீர் நெடுங்கதவு சாத்துநீர்
வாழவேணு மென்றலோ மகிழ்ந்திருந்த மாந்தரோ
காலனோலை வந்தபோது கைகலந்து நின்றிடும்
ஆலமுண்ட கண்டர்பாத மம்மைபாத முண்மையே. (உ௫)

கிரியைநிலை.

வீடெடுத்து வேள்விசெய்து மெய்ப்பரோடு பொய்யுமாய்
மாடுமக்கள் பெண்டிர்கற்ற மென்றிருக்கு மாந்தர்சால்
நாடுபெற்ற நடுவர்கையி லோலைவந் தழைத்திடி ல
ஒடுபெற்ற தவ்விலை பெருதுகாணு மிவ்வுடல். (உ௬)

யோகநிலை.

ஓடமுள்ள போதெலா மோடியே யுலாவலாம்
ஓடமுள்ள போதெலா முறுதிபண்ணிக் கொள்ளலாம்
ஓடமு முடைந்தபோது வெரப்பிலாத வெளியிலே
ஆடுமில்லை கோலுமில்லை யாருமில்லை யானதே. (உ௭)

உற்பத்திநிலை.

அண்ணலே யனாதியே யனாதிமுன் னனாதியே
பெண்ணுமாணு மொன்றலோ பிறப்பதற்கு முன்னெலாம்
கண்ணிலாணி சுக்கிலங் கருதியோங்கு மாளிலே
மண்ணுளோரும் விண்ணுளோரும் வந்தவாற தெங்ஙனே. (உ௮)

ஞானநிலை.

பண்டுநான் பறித்தெறிந்த பன்மலர்க ளெத்தனை
பாழிலே செபித்துவிட்ட மந்திரங்க ளெத்தனை
மிண்டராய்த் திரிந்தபோ திதைத்தநீர்க ளெத்தனை
மீளவுஞ் சிவாலயங்கள் சூழவந்த தெத்தனை
அண்டர்கோ னிருப்பிட மறிந்துணர்ந்த ஞானிகாள்
அண்டகோயில் தெய்வமென்று கையெடுப்ப தில்லையே. (உ௯)

யோகநிலை.

நெருப்பைமூட்டி நெய்யைவிட்டு நித்தநித்த நீரிலே
விருப்பமோடு நீர்குளிக்கும் வேதவாக்யங் கேளுமின்
நெருப்புநீரு மும்முளே நினைந்துகூற வல்லீராய்
சுருக்கமற்ற சோதியைத் தொடர்ந்துகூட லாகுமே.

(௩௦)

பாட்டிலாத பரமனை பரமலோக நாதனை
நாட்டிலாத நாதனை நாரிபங்கர் பாகனை
கூட்டிமெள்ள வாய்புதைத்து குணகுணத்த மந்திரம்
வேட்டசாரர் குகுகுசுப்பை கூப்பிடா முகிஞ்சதே.

(௩௧)

தரிசனம்.

செய்யதெங்கி லேயினநீர் சேர்ந்தகார ணங்கள்போல்
ஐயன்வந்து என்னுளம் புகுந்துகோயில் கொண்டனன்
ஐயன்வந்து என்னுளம் புகுந்துகோயில் கொண்டபின்
வையசத்தில் மாந்தர்முன்னம் வாய்திறப்ப தில்லையே.

(௩௨)

சரிதைநிலை.

மாறுபட்டு மணிநூல்கி வணடினெச்சில் கொண்டுபோய்
ஊறுபட்ட கலவினமீதே யூற்றுகின்ற மூட ரோ
மாறுபட்ட தேவரு மறிந்துபோக்கு பெண்ணையும்
கூறுபட்டு தீர்க்கவோ குருசரன்பாதம் வைத்ததே.

(௩௩)

யோகநிலை.

கோயிலாவ தேதடா குளங்களாவ தேதடா
கோயிலுங் குளங் பஞ்சம் கும்பிடுங் குலாமரோ
கோயிலு மனத்துளோ குளங் பஞ்ச மனத்துளோ
ஆவது மழிவது மிலலையிலை யில்லையே.

(௩௪)

செங்ஙலுங் பருங்ஙலுஞ் சிவந்தசாதி லிங்கமும்
செர்பிலே திராவினுஞ் சிவனிருப்ப னென்கிறீர்
உன்பத மறிந்துநீ ருமமைநீ ரறிந்தபின்
அம்பலம் நிறைந்தநாத ராடல்பாட லாகுமே.

(௩௫)

கிரியைநிலை.

பூசைபூசை யென்றுநீர் பூசைசெய்யும் பேதைகள்
பூசையுள்ள தன்னிலே பூசைகொண்ட தெவ்விடம்
ஆதிபூசை கொண்டதோ வனாதிபூசை கொண்டதோ
ஏதுபூசை கொண்டதோ வின்னதென் றியம்புமே.

(௩௬)

ஞானநிலை.

இருக்குநாலு வேதமு மெழுத்தையற வோதிலும்
பெருக்கிறு பூசிலும் பிதற்றிலும் பிரானிரான்
உருக்கிநெஞ்சை யுட்கலந்து வுண்மைகூற வல்லீராய்
சுருக்கமற்ற சோதியைத் தொடர்ந்துகூட லாகுமே.

(௩௭)

தில்லைநா யகனவன் திருவரங் கனுமவன்
எல்லையான புவனமு மேகமுத்தி யானவன்
பல்லுநாவு முள்ளபேர் பகுந்துகூறி மகிழுவார்
வல்லபங்கள் பேசுவார் வாய்புழுத்து மாய்வோ. (௫௫)

எத்திசைக்கு மெவ்வுயிர்க்கு மெங்களப்ப நெம்பிரான்
முத்தியான வித்துளே முளைத்தெழுந்த வச்சுடர்
சித்தமும் தெளிந்துவேத கோயிலும் திறந்தபின்
அத்தனாடல் கண்டபின் னடங்கலாடல் காணுமே. (௫௬)

உற்றநூல்க ளும்முளே யுணர்ந்துணர்ந்து பாடுவீர்
பற்றறுத்து நின்றநீர் பராபரங்க ளெய்திலீர்
செற்றமாவை யுள்ளாசச் செருக்கறுத் திருந்திடில்
சுற்றமாவு மும்முளே சோதியென்று வாழுமே. (௫௭)

போதடா வெழுந்ததும் புனலதாவி வந்ததும்
தாதடா புகுந்ததும் தானடா விளைந்ததும்
ஓதடா வஞ்சுகமுன்று மொன்றதான வக்தரம்
ஓதடா விராமராம ராமமென்னு நாமமே. (௫௮)

அகாரமென்ற வக்கரத்து எவ்வுவந் துதித்ததோ
உகாரமென்ற வக்கரத்தி லுவ்வுவந் துதித்ததோ
அகாரமும் உகாரமுஞ் சிகாரமன்றி நின்றதோ
விகாரமற்ற யோகிகாள் விதித்துரைக்க வேணுமே. (௫௯)

அறத்திறங்க ளுக்குநீ யகண்டமென் டிசைககும்நீ
திறத்திறங்க ளுக்குநீ தேடுவார்கள் சிந்தைநீ
உறக்கம்நீ யுணர்வுந் யுட்கலந்த சோதிநீ
மறக்கொணாத நின்கழல் மறப்பிலுங் குழுகொளே. (௬௦)

அண்டம்நீ யகண்டம்நீ யாதிமூல மானநீ
கண்டம்நீ கருத்துநீ காவியங்க ளானநீ
புண்டரீக மற்றுளே புணருகின்ற புண்ணியர்
கொண்டகோல மானநேர்மை கூர்மையென்ன கூர்மையே. (௬௧)

மையடர்ந்த கண்ணினார் மயக்கிலே மயக்கிலே
மையிறந்து கொண்டிரீங்க எல்லலற் றிருப்பிர்காள்
மெய்யடர்ந்த சிந்தையால் விளங்குஞான மெய்தினால்
உய்யடர்ந்து கொண்டிரீங்க ளாழிகாலம் வாழ்விரோ. (௬௨)

கருவிருந்த வாசலாற் கலங்குகின்ற ஐமைகாள்
குருவிருந்து சொன்னவார்த்தை குறித்துநோக்க வல்லிராய்
உருவிலங்கு மேனியாகி யும்பராகி நின்றநீ
திருவிலங்கு மேனியாக சென்றுகூட லாகுமே. (௬௩)

சிவவாக்கியர் பாடல்.

தீர்த்தமாட வேணுமென்று தேடுகின்ற தீனர்காள்
தீர்த்தமாட லெவ்விடந் தெளிந்துநீ ரியம்பிலீர்
தீர்த்தமாக வும்முளே தெளிந்துநீ ரிருந்தபின்
தீர்த்தமாக வுள்ளதுஞ் சிவாயவஞ் செழுத்துமே.

(சுசு)

கழுத்தையும் நிமிர்த்திநல்ல கண்ணையும் விழித்துநீர்
பழுத்துவாய் விழுந்துபோன பாவமென்ன பாவமே
அழுத்தமான வித்திலே யனாதியா யிருப்பதோர்
எழுத்திலே வெழுத்திலே யிருசகலா மிருத்துமே.

(சுரு)

கண்மிரின்ற மாயையும் சலந்துநின்ற பூமும்
உண்மிறங்கு மாறுநீ ருணர்ந்திருச வல்லிராய்
பண்டைபாறு மொன்றுமாய்ப் பயந்தவேத ஈத்தனாப்
அண்டமுத்தி யாகிமின்ற வாகிமூல மூலமே

(சுசு)

நன்றவாச லுக்கிரங்கி யெண்ணிறந்து போவிர்சாள்
கான்றவாழை மொட்டலர்ந்த காரண மறிகிலீர்
நின்றவாச லேத்திறந்து நாடிநோய வல்லிராய்
தோன்றுமாயை விட்டொழிந்து சோதிவந்து தோன்றுமே.

()

உழலும்வாச லுக்கிரங்கி யுசலாமி மூமைகாள்
உழலும்வாச லேத்திறந்து வுண்மைசேர வெண்ணிலீர்
உழலும்வாச லேத்திறந்து வுண்மைநீ ருணர்ந்தபின்
உழலும்வாச லுள்ளிருந்த வுண்மைநானு மாவினோ

(சுஅ)

மூலநாடி தன்னிலே முளைத்தெழுந்த சோதியை
நாடிநாடி யும்முளே நாழிகை யிருந்தபின்
பாலனாகி வாழலாம் பறந்துபோக யாச சையும்
ஆலமுண்ட கண்டராணை யம்மையாணை யுண்மையே.

(சுசு)

இருக்கவேணு மென்றபோ திருக்கலா யிருக்குமோ
மறிக்கவேணு மென்றலோ மண்ணுளே படைத்தனர்
சுருக்கமற்ற தம்பிரான் சொன்னவஞ் செழுத்தையும்
மறிக்குமுன் வணங்கிடீர் மருந்தெனைப் பதங்கெடீர்.

(எ0)

அம்பத்தொன்றி லக்கர மடங்கலோ ரொழுத்துமோ
விண்பரந்த மந்திரம் வேதநான்கு மொன்றலோ
விண்பரந்த மூலவஞ் செழுத்துளே முளைத்ததே
அங்கலிங்க பீடமா யமர்ந்ததே சிவாயமே.

(எசு)

சிவாயவென்ற வகூடாஞ் சிவனிருக்கு மகூடாம்
உபாயமென்று நம்புதற்கு உண்மையான வகூடாம்
கபாடமற்ற வாசலைக் கடந்துபோன வாயுவை
உபாயமிட் டழைக்குமே சிவாயவஞ் செழுத்துமே.

(எஃ)

உருவுமல்ல வெளியுமல்ல வொன்றைமேவி நின்றதல்ல
மருவுவாசல் சொந்தமல்ல மற்றதல்ல வற்றதல்ல
பெரியதல்ல சிறியதல்ல பேசலான தானுமல்ல
உரியதாகி நின்றநேர்மை யாவர்காண வல்லரே. (௭௩)

ஆத்துமா வனாதியோ வாத்துமா வனாதியோ
புத்திருந்த ஐம்பொறி புலன்களு மனாதியோ
தாக்கமிக்க நூல்களுந் தாசிவ மனாதியோ
விக்கவந்த போகிகள் விதித்துணைக்க வேணுமே. (௭௪)

அறிவிலே பிறந்திருந் தாசமங்க ளோதுநர்
நெறியிலே மயங்குதலுந் தேர்மைபொன றறியிலீர்
உறியிலே தயிரிருக்க வுட்படுநது வெண்ணெய்தேயும்
அறிவிலாந் மாந்தரோ டனுமுமாந் தெந்நாளே (௭௫)

இருவரங்க மும்பொருந்தி யென்பருகி நோய்நீரீர்
உருவரங்க மாகிநின்ற வுண்மையொன்றை யோய்நீரீர்
கருவரங்க மாகிநின்ற சற்பனை சடந்நாளின்
திருவரங்க மென்னுநீர் தெளிந்திருந் தவல்லரே. (௭௬)

கருக்குழியி லாசையாய்ச் சாடி லுற்று நிற்கிரீர்
குருக்கிடுக்கு மேழைகாள் குலிவுரின்த் பாவிராள்
திருத்திருத்தி மெய்யினுந் சிவந்தவன் செழுந்தையும்
உருக்கழிக்கு மும்மையு முணர்ந்துணர்ந்து சொன்னுமே. (௭௭)

மண்ணிலே பிறக்கவும் வழுநிலா துரைக்கவும்
எண்ணிலாத் சோடிதேவ மொன்னதுன்ன பென்னவும்
கண்ணிலே மணியிருந்த சண்முகந்த வாறுபோல்
எண்ணில்கோடி தேவரு மிதன்புணை விழிப்பதே. (௭௮)

மண்கலங் கவர்ந்தபோது வைத்துவைத் தடுக்குவார்
வெங்கலங் கவர்ந்தபோது வேணுமென்று பேணுவார்
நங்கலங் கவர்ந்தபோது நூறுமென்று போடுவார்
எண்கலந்து நின்றமாய மென்னமாய மீசனே. (௭௯)

மிக்கசெல்வ நீபடைத்த யிறகுமேவிப் பாவிகாள்
விறகுடன் கொளுத்திமேனி வெந்துபோவ தறிகிலீர்
மக்கள்பெண்டிர் சுற்றமென்று மாயைகாணு மிவையெலாம்
மறலிவந் தழைத்தபோது வந்துகூட லாகுமோ. (௮௦)

ஒக்கவந்து மாதுடன் செறிந்திடத்தி லழகியே
ஒருவராகி யிருவராகி யிளமைபெற்ற யூரிலே
அக்கணிந்து கொன்றைசூடு மம்பலத்தி லாடுவார்
அஞ்செழுத்தை யோதிடி னனேகபாவ மகலாமே. (௮௧)

மாடுகன்று செல்வமு மனைவிமைந்தர் மகிழவே
மாடமாளி கைப்புறத்தில் வாழுகின்ற நாளிலே
ஒடிவந்து காலதூதர் சடுதியாக மோதவே
உடல்கிடந் துயிர்கழன்ற வுண்மைகண்டு முணர்கிலீர். (அஉ)

பாடுகின்ற துப்பருக்கண் தங்கணக் களுக்கியே
பழுதிலாத கன்மகூட்ட மிட்டவெங்கள் பரமனே
நீதிசெம்பொ னம்பலத்து ளாடுகொண்ட வப்பனே
நீலகண்ட நாள்கண்ட நி ட்யகலவி யாணனே. (அங)

நானமற்ற ாட்டி நெடுநிலை வந்தெழுந்த நீறுபோல்
ஞானமுற்ற நெஞ்சத்தில் வல்லதேது மில்லையே
ஊனமற்ற சோதியோடு மணர்வுசேர்ந்த கிணில
தேனெகத்தி னூறல்போல தெளிந்ததே சிவாயமே. (அச)

பருகியோடி யும்முனே பறந்துவந்த வெளிதனை
நிரவியே நினைத்துபார்க்கில நின்மலம தாகுமே
உருகியோடி வெங்குமாய மாயபோதி தன்னுளே
கருதடா வுனக்குநல்ல காரணம தாகுமே. (அரு)

சோதிபாதி யாகுகின்ற சுதந்தமும் பலத்துவந்து
போதியாத போதகத்தை யோதுகின்ற பூரண
வீதியாக வேட்டிவந்து விண்ணடியி னூடுபோய்
ஆதிநாத னாதனென் றனந்த நால் முள்ளதே. (அசு)

இறைவனா லெடுத்தமாடந் திலலயம் பலத்திலே
அறிவினா லெடுத்தபாட் டிச்சினா லமர்ந்ததே
நருகிநாத முண்பொய கழன்றுவரச லொன்பதும்
ஒருவரா யொருவரகோடி யுள்ளுளே யமர்ந்ததே. (அஎ)

நெஞ்சிலே யிருந்திருந்து நெருக்கியோடும் வாயுவை
அன்பினா லிருந்துநீ யருகிருத்த வலவிராய்
அன்பிச்சோயில காணலா மகன்றுமெண் டிசைக்குளே
தும்பியோடி யோடியோ சொல்லடா சுவாமியே. (அஅ)

தில்லையை வணங்குகின்று தெண்டனிட்ட வாயுவை
எல்லையைக் கடந்துகின்று எகபோக மாய்கையோ
வெல்லையைக் கடந்துகின்று சொர்க்கலோக வெளியிலே
வெள்ளையுஞ் சிவப்புமாகி மெய்கலந்து நின்றதே. (அக)

உடம்புயி ரொடுத்ததோ வுயிருடம் பெடுத்ததோ
உடம்புயி ரொடுத்தபோ துருவமேது செப்புவிர்
உடம்புயி ரிறந்துபோ யுயிரிறப்ப தில்லையே
உடம்புமெய் மறந்துகண் டிணர்ந்துஞான மோதமே. (கூ)

அவ்வெனு மெழுத்தினு லகண்டமேழு மாகினாய்
உவ்வெனு மெழுத்தினு லுருத்தரித்து நின்றனே
மவ்வெனு மெழுத்தினுல் மயங்கினார்கள் வையகம்
அவ்வுமுவ்வும் மவ்வுமா யமர்ந்ததே சிவாயமே.

(கக)

மந்திரங்க ளூண்டுநீர் மயங்குகின்ற மானிடர்
மந்திரங்க ளாவது மரத்தினுற ஸன்றுகாண்
மந்திரங்க ளாவது மதத்தெழுந்த வாயுவை
மந்திரத்தை யுண்டவர்க்கு மானமேது மில்லையே.

(கஉ)

என்னவென்று சொல்லுவே னிலகாணமி லாததைப்
பன்னுகின்ற செந்தமிழ்ப் பதங்கடந்த பண்பென
மின்னகத்தில் மின்னொழங்கு மின்னா னவாறுபோல்
என்னகத்து ளீசனும் யானு லல தில்லையே.

(கங)

ஆலவித்தி லாலொழிந்தி யாலபா னவாறுபோல
வேறுவித்து மின்றியே வினங்குபோக மெய்திடர்
ஆறுவித்தை யோர்கிலீ றறவிலா பாரந்தோ
பாருமித்தை யும்முனே பரபராத பானதே.

(கச)

அவ்வுதித்த மந்திர மகாரமாய் உகாரமாய்
எவ்வெழுத் தறிந்தவர்க் குழுந்தப்ப நிக்கிலே
சவ்வுதித்த மந்திரத்தைத் தந்தபாற் திருத்தினுல்
அவ்வுமுவு மவ்வுமா யமர்ந்ததே சிவாயமே.

(கரு)

நவ்விரண்டு காலதா யிரண்டுமவ் வுயிரதாய்
சிவ்விரண்டு தேவாதாய் நிறந்தவவ்வு வாயதாய்
வவ்விரண்டு கண்ணதா யெழுந்துநின்ற வேரையிற்
செவ்வையென்று நின்றதே சிவாயமே செழுத்துமே.

(ககா)

இரண்டுமொன்று முலமா யியங்குபக் கரத்துனே
சுருண்டுமூன்று வளையமாய் கணங்குபோற் கூடந்ததி
முரண்டெழுந்த சங்குனோசை முலநாடி யோடுபோய்
அரங்கன்பட்ட ணத்திலே யமர்ந்ததே சிவாயமே.

(ககா)

கடலிலே திரியுமாயை ககாயிலேறி முட்டையிட்டுக்
கடலிலே திரிந்தபோது ரூபமான வாறுபோல்
மடலுளே யிருக்குமெங்கள் மணியரங்க சோதியை
உடலுளே நனைந்துநல்ல வுண்மையான வுண்மையே.

(ககா)

மூன்றுமண்ட டலத்தினு முட்டியின்ற தூணிலும்
மூன்றுபாம்பின் வாயிலும் நவ்வின்றெழுந்த தீதுகம்
ஈன்றதாய் மப்பரு மெடுத்தாடைத்த மந்திரம்
தோன்றுமோ ரெழுத்துளே சொல்லவெங்கு தில்லையே.

(ககா)

மூன்றுமூன்று மூன்றுமே மூவந்தேவர் தேடிடும்
மூன்றுமூன்று செழுத்துமாய் முழங்குமல் வெழுத்துளோ
நன்றதாய் மப்பரு மியங்குகின்ற நாதமும்
தோன்றுமண் டலத்திலே சொல்லவெங்கு தில்லையே. (௧௦௦)

சோறுகின்ற பூதம்போற் சுணங்குபோற் கிடந்தநீ
நாறுகின்ற சும்பியி னனின்றெழுந்த மூடனோ
சீறுகின்ற வைவரை சிணுக்கறுக்க வல்லிராய்
ஆறுகோடி வேணியா ராநிலைவாழ் லாவனோ (௧௦௧)

வட்டமென்று வும்முளோ மயங்குகிட்ட திவ்வெளி
அட்டரக் சரத்துளோ யடக்கமு மெய்குடும்பம்
எட்டமெட்டு மெட்டிமா யியங்குசுந்த சந்தனோ
எட்டவாழு தித்தெம்பி ரானை வறிந்தபின். (௧௦௨)

பேசுவானு மீசனே பிரமஞான மும்முளோ
ஆசையான வைவரு மலைந்தலை உள் செப்பினார்
ஆசையான வைவரை யடக்கமேய் தொழுந்திலே
பேசிடா திருப்பராய் நாதமாய் தொழிபுகழே. (௧௦௩)

நமசிவாய வஞ்செழுத்தும் நிற்குமே நிலைநாடும்
நமசிவாய மஞ்சமஞ்சும் புராணமான மாயைவாய்
நமசிவாய மஞ்செழுத்தும் மும்முளோ யிருக்கனோ
நமசிவாய வண்மையை நற்குணாகெய் நாதனே. (௧௦௪)

பரமுனக் கெனக்குவேறு பயமிலை பார்பர,
கரமெடுத்து நின்றவங் குவித்திடக் கட்டப்பா
சிரமுருகி யமுதளித்த சீருலாவு நாதனே
வரமெனக்கு நீயளித்த ஓமநமசி வாயமே. (௧௦௫)

பச்சைமண் பதுப்பிலே பழுப்பதிந்த வேட்டுவான்
நித்தமும் நினைந்திட நினைந்தவண்ண மாரிடும
பச்சைமண் ணிடிந்துபோய் பரந்ததும்பி யாயிடும
பித்தர்கா ளறிந்துகொள் பிரானிருந்த கோலமே. (௧௦௬)

ஒளியதான காசிமீது வந்துதங்கு லோர்க்கெலாம்
வெளியதான சோதிமேனி விசுவநாத னானவன்
தெளியுமங்கை யுடனிருந்து செப்புகின்ற தூரகம்
வெளியசோரி ராமராம நாமமிந்த நாமமே. (௧௦௭)

விழியினோடு புனல்வினைந்த வில்லவல்லி யோனியும்
வெளியிலே பித்தற்றலாம் வினைவறின்ற தில்லையே
வெளிபரந்த தேசமும் வெளிக்குள்மூல வித்தையும்
தெளியும்வல்ல ஞானிகள் தெளிந்திருத்தல் திண்ணமே. (௧௦௮)

ஓம்நமசி வாயமே யுணர்ந்துமெய் யுணர்ந்துபின்
ஓம்நமசி வாயமே யுணர்ந்துமெய் தெளிந்தபின்
ஓம்நமசி வாயமே யுணர்ந்துமெய் யுணர்ந்தபின்
ஓம்நமசி வாயமே யுட்கலந்து நிற்குமே. (௧௦௯)

அல்லவாச லொன்பது மறுத்தடைந்த வாசலும்
சொல்லுவாச லோனாந்து சொம்மிவிம்மி நின்றது
நல்லவாச லேத்திறந்து ஞானவாச லீடுபோய்
எல்லவாசல் கண்டவ ரினிபிறப்ப தில்லையே. (௧௧௦)

ஆதியான தொன்றுமே யனேகனேக ருபமாய்
சாகிபேத மாயெழுந்து சர்வரீவ னானபின்
ஆவியோடு ஆடுகின்ற மீண்டுமிந்த சென்டாராய்
சோதியான ஞானியர்க்குஞ் சுத்தமா யிருப்போ. (௧௧௧)

மலர்ந்ததாது மூலமாய் வையக மலர்ந்தபூ
குவிந்தது மயக்கம்வந் தெடுத்ததும் விழுந்ததும்
புலன்களைந்தும் பொறிகலங்கி பூமிமேல் விழுந்ததும்
இனங்கலங்கி நின்றமாய் மென்னமாய் மீசனே (௧௧௨)

பாசடங்க வுள்ளதும் பரந்தவான முள்ளதும்
ஒரிடமு மன்றியே யொன்றிநின்ற வெண்ணடா
ஆரிடமு மன்றியே யசுத்துளும் புறத்துளும்
சீரிடங்கள் கண்டவர் சிவன்தெரிந்த ஞானியே (௧௧௩)

மண்கிடாச மேசுமந்து மலையுளேறி மறுகுநர்
எண்படாத காரியங்க ளிபயுமென்று கூறுநர்
தம்பிரானை நாங்கடோறும் தனாரிலே தலைபடக்
கும்பிடாத மாந்தரோடு கூடிவாழ்வ தென்பனே. (௧௧௪)

நாவினா லழிந்ததும் நலங்குல மழிந்ததும்
மேவுதே ரழிந்ததும் விசாரமுங் குறைந்ததும்
பாவிகாளி தென்னமாயம் வாமநாடு பூசலாய்
ஆவியா ரடங்கினு லைவரு மடங்குவார். (௧௧௫)

வீடெடுத்து வேள்விசெய்து மெய்யரோடு பொய்யுமாய்
மாடுமக்கள் பெண்டிர்சுற்ற மென்றிருக்கு மாந்தர்காள்
நாடுபெற்ற நண்பர்கையி லோலைவந் தழைத்தபோது
ஆடுபெற்ற தவ்வினை பெறுதுகாணு மிவ்வுடல். (௧௧௬)

இல்லைஇல்லை யென்றுநீ ரியம்புகின்ற வேழைகாள்
இல்லையென்று நின்றதொன்றை யில்லையென்ன லாகுமோ
இல்லையல்ல வொன்றுமல்ல யிரண்டுமொன்றி நின்றகை
எல்லைகண்டு கொண்டபே ரினிப்பிறப்ப தில்லையே. (௧௧௭)

காரகார காரகார காவலுழி காவலன்
போரபோர போரபோர போரில்நின்ற புண்ணியன்
மாரமார மாரமார மரங்களேழு மெய்தசீ
ராமராம ராமராம நாமமென்று நாமமே. (௧௧௮)

நீடுபாரி லேபிறந்து லேயமான காயந்தான்
வீடுவேறி தென்றபோது வேண்டியின்பம் வேண்டிமோ
பாடிநாலு வேதமும் பாரிலே பட்டந்ததோ
கோடுராம ராமராம நாமமென்று நாமமே. (௧௧௯)

உயிருண்மை யாலுட லெடுத்தவன் திருந்திடும்
உயிருடம் பொழிந்தபோது ரூபரூப மாயிடும்
உயிர்சிவத்தின் மாய்கையாகி யொன்றையொன்று கொன்றிடும்
உயிருசத்தி மாய்கையாகி யொன்றையொன்று தின்னுமே. (௧௨௦)

நெட்டெழுத்து வட்ட மோ நிறைந்தபல்வி யோரியும்
நெட்டெழுத்தில் வட்டமொன்று நின்றதொன்று கண்டிலேன்
குட்டெழுத்தி லத்தென்று கொம்புகால் குறித்திடி
னெட்டெழுத்தில் வட்டமொன்றில் நேர்படானம் மீசனே. ()

யின்னிலுள்ள தேவர்க ளறியொணுத மெய்ப்பொருள்
கண்ணிலாநி யாகவே கலந்துகின்ற தெம்பிரான்
மண்ணிலார் பிறப்பறத்து மலரடிகள் வைத்தபின்
அண்ணலாரு மெம்முனே யமர்ந்துவாழ்வ துண்மையே. (௧௨௨)

யின்கடந்து நின்றசோதி மேலைவரசலைத் திறந்து
கண்களித்த ஷ்ஞானுளே கலந்துபுக் கிருந்தபின்
மண்பிறந்த மாயமும் மயக்கமு மறந்துபோய்
எண்கலந்த வீசலே டிசைந்திருப்ப துண்மையே. (௧௨௩)

மூலமான மூச்சதில் மூச்சறிந்து விட்ட பின்
நாலுநாளு முன்னிலொரு நாட்டமாகி காட்டிடில்
பாலனாகி நீடலாட் பரப்பிரம மாகலாம்
ஆலமுண்ட கண்டராணை யம்மையாணை யுண்மையே. (௧௨௪)

மின்னெழுந்து மின்பரந்து மின்னெடுங்கும் வாறுபோல்
என்னுள்ளின்ற வென்னுளீசு னென்னுளே யடங்குமே
கண்ணினின்ற கண்ணில்நேர்மை சண்ணறிவி லா மையாய்
எண்ணினின்ற வெண்ணைநா னியானறிந்த தில்லையே. (௧௨௫)

இருக்கலா மிருக்கலா மவலிலே யிருக்கலாம்
அரிக்குமால் பிரமனு மகண்டமேழ் சுத்தலாம்
கருக்கொளாத குழியிலே காவிடாத கண்ணிலே
நெருப்பறை திறந்தபின்பு நீயும்நானு மீசனே. (௧௨௬)

ஏகபோக மாகிய விருவரு மொருவராய்
போகமும் புணர்ச்சியும் பொருந்துமாற தெங்ஙனே
ஆகிலு மழகிலு மதங்கனைய தானபின்
சாகிலும் பிறக்கிலு மிலலையிலை யிலலையே.

(௧௨௭)

வேதனாலு பூதமாய் விரவுமங்கி நீரதாய்
பாதமேயி லிங்கமாய்ப் பரிந்துபூசை பண்ணினால்
காதில்நின்று கடைதிறந்து சட்டறுத்த ஓரானிகள்
ஆதியத்த முங்சடம் பரியவீர் தாருமே

(௧௨௮)

பருத்தினால் முரிச்சியிட்டு பருதியோது மாந்தரோ
துருத்தினால் முரிச்சியிட்டு துன்பநீங்க வல்லிராய்
கருத்தினால் சலைப்படுங் காலதூல சழிந்திடும்
திருத்தினால் காலருஞ் சிவாயவஞ் செழுசதுமே

(௧௨௯)

சாவதான தத்துவச் சடங்குசெய்யு மூமைசார்
தேவர்கல்லு மாவரோ சிரிப்பதன்றி லொன்செய்வேன்
மூவராலு மறிப்பொணை முகாணன் முகச்சொழந்து
காவலாக வும்முளே ிருப்பன் சாண்பே

(௧௩௦)

காலமலை நீரிலே முழுசுமத்த மூடர்சார்
காலமலை நீரிலே கிடந்தேரை யென்பெறும்
காலமே யொழந்திருந்து னன்செய்யுன்றி லொன்றையு
மூலமே நினைந்திராகிற் முச்சிசிய யாகுமே

(௧௩௧)

எங்குள்தேவ ருங்என்தேவ றென்றிரண்டு தேவரோ
இங்குமங்கு மாயிரண்டு தேவரோ யிருப்பரோ
அங்குமிங்கு மாகிநின்ற வாதிமுர்ந்தி யொன்றலோ
வங்கவாறஞ் சொன்னபேர்சன் வாயமுடந்து மாவாவரோ

(௧௩௨)

இறையறை யிடைச்சிட வன்றுதூமை யென்கிறீர்
முறையறிந்து பிறங்கபோது மன்றுதூமை யென்கிறீர்
துறையறிந்து நீர்குளித்த லன்றிதூமை யென்கிறீர்
பொறையிலாத நீசரோடும் பொருந்துமாற தெங்ஙனே

(௧௩௩)

சத்தம்வந்த வெளியிலே சலமிருந்து வந்ததும்
மத்தமாகி நீரிலேது வண்டுமூழ்கு மூடரோ
சுத்தமேது சுட்ட தேது தூய்மைசண்டு நின்றதேது
பித்தர்காய முற்றதேது பேதமேது போதமே.

(௧௩௪)

மாதமாதந் தூய்மைதான் மறந்துபோன தூய்மைதான்
மாதமற்று நின்றல்லோ வளந்துருப மானது
நாதமேது வேதமேது நற்குலங்க ளேதடா
வேதமோதும் வேதியர் வினைந்தவாறும் பேசடா

(௧௩௫)

தூமையற்று நின்றல்லோ சதீபமற்று நின்றது
ஆண்மையற்று நின்றல்லோ வழக்கமற்று நின்றது
தாண்மையற்று ஆண்மையற்று சஞ்சலங்க ளாற்றுகின்ற
தூமைதூமை யற்றகாலஞ் சொல்லுமற்று நின்றதே.

(௧௩௬)

ஊறிநின்ற தூமையை யுறைந்துநின்ற சீவனே
வேறுபேசி மூடலோ வினைத்தவாற தேதடா
நாறுகின்ற தூமையல்லோ நற்குலங்க ளாவன
சேறுகின்ற மூடலோயத் தூமைநின்ற கோலமே.

(௧௩௭)

தூமைகண்டு நின்றபெண்ணின் தூமைதானு மூறியே
சீமைபெங்கு மாணும்பெண்ணும் சேர்ந்துலகங் கண்டதே
தூமைதானும் ஆசையாய் துறந்திருந்த சீவனே
தூமையற்று பொண்டிருந்த தேசமேது தேசமே.

(௧௩௮)

வேணும்வேணு மென்றுநீர் வீணுமுன்று தேடுவீர்
வேணுமென்று தேடினாறு முள்ளதல்ல தில்லையே
வேணுமென்று தேடுகின்ற வேட்டையைத் திறந்தபிள்
வேணுமென்ற வப்பொருள் விரைந்துகரண லாகுமே.

(௧௩௯)

சிட்டரோது வேதமுஞ் சிறந்தவாத மந்திரமும்
கட்ட வார ணங்களும் நவின்னெய்யை நூல்களும்
கட்டிவைத்த போதகங் கடைக்குகந்த பித்தெலாம்
பொட்டதாய் முடிந்ததே பிரானையா னிறிந்தபின்.

(௧௪௦)

தூறுகோடி யாகமங்கள் தூறுகோடி மந்திரம்
தூறுகோடி நாளிருந்து மேலினு லதென்பயன்
ஆறுமாறு மாறுமா யகத்திலோ ரொழுத்துமாய்
ஏறுசி ரொழுத்தையோத விசன்வந்து பேசுமே.

(௧௪௧)

காலேமலை தம்மிலே கலந்துநின்ற காலனா
மாலேகாலே யாய்ச்சிவந்த மாயமேது செட்பிடர்
காலேமலை யற்றுநீர் கருத்திலே யொடுங்கினால்
காலேமலை யாகிநின்ற காலனில்லை யில்லையே.

(௧௪௨)

எட்டுமண்ட லத்துளே யிரண்டுமண்ட லம்வளைத்து
இட்டமண்ட லத்துளே யெண்ணியாறு மண்டலம்
தொட்டமண்ட லத்திலே தோன்றிமூன்று மண்டலம்
நட்டமண்ட லத்துளே நாதனாடி நின்றதே.

(௧௪௩)

நாலிரண்டு மண்டலத்துள் நாதனின்ற தெவ்விடம்
காலிரண்டு மூலநாடி கண்டதங் குருத்திரன்
சேரிரண்டு கண்கலந்து திசைகளெட்டு மூடியே
மேலிரண்டு தான்கலந்து வீசியாடி நின்றதே.

(௧௪௪)

அம்மையப்ப னப்புநீ யறிந்ததே யறிகிலீர்
அம்மையப்ப னப்புநீ ரரியய னரனுமாய்
அம்மையப்ப னப்புநீ ராதியாதி யானபின்
அம்மையப்ப னின்னையன்றி யாருமில்லை யானதே. (௧௪௫)

உருத்தரிப்ப தற்குமுன் னூடல்சலங்க தெநங்ஙனே
கருத்தரிப்ப தற்குமுன் காரணங்க ளெங்ஙனே
பொருத்திவைத்த போதமு ம்பொருத்துமாற தெநங்ஙனே
குருத்திருத்தி வைத்தசொல் குறித்துணர்ந்த காவல் னுமே ()

ஆகியுண்டு வந்தமில்லை ான்றுமாலு வேதமில்
சோதியுண்டு சொல்லுமில்லை சொல்லுந்த பே நாய் லே
ஆதியான மூவரி லமர்ந்திருந்த னாயுவும்
ஆதியன்று தன்னையு மாறறிவ ரண்ணலே. (௧௪௬)

புலால்புலால் புலாலதென்று பேசுமைகள் பேசுநீ
புலாலெவிட்டு மெம்பிரான் பிரிந்திருந்த தெநங்ஙனே
புலாலுமாய்ப் பிதற்றுமாய் பேருலாவுந் தானுமாய்
புலாலிலே முளைத்தெழுந்த பித்தர்வா ணுமத்தனே. (௧௪௭)

உதிரமான பால்குழத் தெய்வச் சீர் வளர்ந்ததும்
இரதமாயிருந்த தெய்வ ரண்டுபாட் தென்கலர்ப்
மதிரமாக விட்ட தேது மடங்கிசும் புலாலென்று
சதிரமாய் வளர்ந்ததேது சைவரான முட லே. (௧௪௮)

உண்டகல்லே யெச்சிலென் றுள்ளொற்றிந்து போகுநீ
பண்டுமெச்சில் சையல்லே பாமனுக்கும் தேறுபோ
கண்டவெச்சில் கேளடா கலந்தபாணி யப்பிலே
கொண்டகத்த மேதடா குறிப்பிலாத முட லே (௧௪௯)

ஒதிவைத்த தூல்களு முணை நிற்பதா லாய்
மாதுமங்கள் சுற்றமு மறிவாந் தித்தலா
எதுபுக் கொளித்ததோ வெங்குமு மறிவாதோ
சோதிபுக் கொளித்தமாயஞ் சொல்லடா கவாமியோ. (௧௫௦)

ஈணெருமை யின்கழுத்தி லிட்டபொட்ட ணங்கன்போல
மூணூறாலு சீலையில் முடிந்தவிழ்க்கு மூடர்கான்
மூணூறாலு லோகமு முடிவிலாத மூர்த்தியை
ஊணியூணி நீர்முடிந்த வுண்மையென்ன வுண்மையே. (௧௫௧)

காவல்நாலு குஞ்சதஞ்ச தாயதான வாறுபோல்
காவலான கூட்டிலே கலந்துசண்டை கொள்ளுதே
கூவமான கிழநரிக் கூட்டிலே புகுந்தபின்
காவல்நாலு குஞ்சதஞ்ச தானிழந்து போனதே. (௧௫௨)

முலமாங் குளத்திலே முளைத்தெழுந்த கோரையை
காலமே யெழுந்திருந்து நாலுகட் றுப்பிரோல்
பாலனாகி வாழலாம் பரப்பிரம மாகலாம்
ஆலமுண்ட கண்டிப்பாத மம்மைபாத முணமையே. (ககூச)

செம்பினிற் களிம்புவந்த சிதாங்கள் போலவே
சீவனுக் கழிவுவந்த சேதியேது செப்பிடர்
ஆம்பினி லெழுந்தொணை வணியாய் சோதினா
மெம்பிவெம்பி வெவ்வினோ மெலிந்துமேல் கலந்திட
செம்பினிற் களிம்புவிட்ட சேதியேது காணாமே (ககூரு)

பாடிநா டும்முனே பரந்தாண வலவிராய்
ஓடிபோடி மீளுவா ருர்முனே பாடாகும்
தேடிவந்த தாலாயம துடைத்திருந்து பேப்பிவந்த
கோடிநால முடிமுதற் திருநெய்யை வந்திவனே (ககூசு)

பிணங்குளம் தேதட பிறகுநெருக்கெட் புடனே
பிணங்கிலாத பேரிராவிப் பாராணனை யறிவார்
பிணங்குமோ ரிருவினைப் பிணக்கறுங்க வலவிராய்
பிணங்கிலாத பெரியவின்பம் பெற்றிருக்க லாகுமே. (ககூள)

மீனிறைச்சி தின்றதிலலை யன்றுமின்றும் வேதியர்
மீனிருக்கு நீரல்லே! முழுவதுங் குடிப்பதும்
ஆட்டிறைச்சி தின்றதிலலை யன்றுமின்றும் வேதியர்
ஆட்டிறைச்சி யல்லவோ யாநீர்நான் பண்ணுநர். (ககூஅ)

மாட்டிறைச்சி தின்றதிலலை யன்றுமின்றும் வேதியர்
மாட்டிறைச்சி யல்லவோ பரந்ததிக கிடுவது
மாட்டிறைச்சி தின்றதிலலை யன்றுமின்றும் வேதியர்
மாணுதிதத தேயல்லே! மாட்டினு லணிவதும். (ககூக)

அக்கிட ரனைந்துயிர்க்கு மாதுயாகி நிற்பது
முக்கிட ருமைப்பிடிந்து குத்தரித்து விட்டது
மைக்கிடிற் பிறந்திறந்து மாண்டுமாண்டு போவது
மொக்கிடி லுமக்குநா னுணர்த்திவித்த துண்மையே. (ககூ0)

ஐயன்வந்து மெய்யகம் புகுத்துவற தெங்கனே
செய்யதிங்க ளங்குரும்பை நீப்புருந்த வண்ணமே
ஐயன்வந்து மெய்யகம் புகுத்துகோவில் கொண்டபின்
வையகத்தில் மாந்தரோடு வாய்திறப்ப தில்லையே. (ககூக)

நவ்வுமவ்வை யுங்கடந்து நாடொணை தசியின்மேல்
வவ்வுயவ்வு னுஞ்சிறந்த வண்மைஞான போதகம்
ஓவுசுத்தி யுண்ணிறைந் துச்சியூ ருருவியே
ஓவ்வவகை பறிந்தபேர்க ளீசனானே யீசனே. (ககூஉ)

அக்கர மனாதியோ வாத்தும மனாதியோ
புக்கிருந்த பூதமும் புலங்களு மனாதியோ
தக்கமிக்க தூல்களுஞ் சாத்திர மனாதியோ
தற்பரத்தை யூடறுத்த சற்குரு வனாதியோ. (கக௩)

பார்த்தேது பார்த்திடிப் பர்வையு டழிந்திடும்
கூத்ததா யிருப்பிராய் குறிப்பிலச் சிவமதாம்
பார்த்த பார்த்த போதெலாய் பர்வையு மிசந்துநீர்
பூத்தபூவுங் காயுமாய் பொருந்துவீர் நறப்பிலே. (கக௪)

நெற்றிபத்தி யுழலுங் ன்ற நீலந் அழங்கினைப்
பத்தியொத்தி நின்னுரின்று பற்றாத்த தெவ்விடம்
உற்றிருந்து பாரடா வுள்ளொலிச்சி மேலொளி
அத்தன யமர்ந்திட மறிந்தவன்ன னாதியோ. (கக௫)

கருத்தரிக்கு முள்ளொலாங் சாயந்தின்று தெவ்விடம்
உருத்தரிக்கு முள்ளொலா முயிர்ப்புரின்று தெவ்விடம்
அருட்டரிக்கு முள்ளொலா மரசைநின்ற தெவ்விடம்
திருக்கறுத்துக் கொண்டல்லோ சிவாயமென்று கூறுவீர். (கக௬)

கருத்தரிக்கு முள்ளொலாங் சாயந்தின்று தேயுவிடம்
உருத்தரிக்கு முள்ளொலா முயிர்ப்புரின்று தப்புவிடம்
அருட்டரிக்கு முள்ளொலா மரசைநின்ற வாயுவிடம்
திருக்கறுத்துக் கொண்டதே சிவாயமென்று கூறுமே. (கக௭)

தாதரான தாதருந் தலத்திலுள்ள சைவரும்
கூத்தனாப் பறச்சிமச்சுள் கூடி செய்த சாரியம்
வீதிபோகு மீசனை விடைந்துகல் லலரிந்துதும்
பாதகங்க ளாகவே பளித்ததே சிவாயமே. (கக௮)

ஓடியோடி பாவிழைத் துள்ளங்கால் வெளுத்ததும்
பாவிபான பூனைவந்து பாவினே குதித்ததும்
பணிக்கன்வந்து பார்த்ததும் பாரமில்லை யென்றதும்
இழையறுந்து போனதும் என்னமாய மீசனே. (கக௯)

சதிரம்நாலு மறையுமிட்டு தானதங்கி மூன்றுமே
எதிரதான வாயுவாறு யெண்ணும்வட்ட மேவியே
உதிரந்தான வரைகளெட்டு மெண்ணுமென் சிரசின்மேல்
கதிரதான காயகத்தில் கலந்தெழுந்த நாதமே. (க௭௦)

நாலொடாறு பத்துமேல் நாலுமூன்று மிட்டபின்
மேலுபத்து மாறுடன் மேதிரண்ட தொன்றுமே
கோலியஞ் செழுத்துளே குருவிருந்து கூறிடிஸ்
தோலுமேனி நாதமாய்த் தோற்றிநின்ற கோசமே. (க௭௧)

கோசமா யெழுந்ததுங் கூடுருவி நின்றதும்
தேசமாய்ப் பிறந்ததுஞ் சிவாயமஞ் செழுத்துமே
நசனா நிருந்திட மனேகனேக மந்திரம்
ஆகமம் நிறைந்துநின்ற வைம்பத்தோ ரெழுத்துமே. (௧௭௨)

அங்கலிங்க பீடமா யையிரண் டெழுத்திலும்
பொங்குதா மரையினும் பொருத்வார் மனத்தினும்
பங்குகொண்ட சோதியும் பரந்தவஞ் செழுத்துமே
சிங்கநாத வோசையுஞ் சிவாயமல்ல தில்லையே. (௧௭௩)

உலமையில்லாப் பேரொளிக்பு னுருவமான தெவ்விடம்
உலமையாகி ஈண்டத்தி லுருவநின்ற தெவ்விடம்
நவமதான பரமனார் தரித்துநின்ற தெவ்விடம்
தற்பரத்தில் சலம்பிறந்து தாங்கநின்ற தெவ்விடம். (௧௭௪)

நகரநாக வெருதுமூன்று கன்றையீன்ற தெவ்விடம்
சொல்லுகீழ் லோகமேழும் நின்றவாற தெவ்விடம்
அவள்தான மேருவும் அம்மைதான தெவ்விடம்
அவனுமவனா மாடலா லருஞ்சீவன் பிறந்ததே. (௧௭௫)

உதிக்குகின்ற தெவ்விட மொடுங்குகின்ற தெவ்விடம்
கதிக்குகின்ற தெவ்விடங் கன்றுறக்க மெவ்விடம்
மதிக்கின்ற தெவ்விட மதிமயக்க மெவ்விடம்
விதிக்கவல்ல ஞானிகாள் விரித்துணைக்க வேணுமே. (௧௭௬)

திரும்பியாடு வாசலெட்டு திரமுரைத்த வாசலெட்டு
மருங்கிலாத கோலமெட்டு வன்னியாடு வாசலெட்டு
துரும்பிலாத கோலமெட்டு சுத்திவந்த மருளரோ
அரும்பிலாத பூவுமுண் டையனாளை யுண்மையே. (௧௭௭)

தானிருந்து மூலவங்கி தனலெழுப்பி வாயுவால்
தேனிருந்து வணாதிறந்து தித்தியொன்று வெரத்தவே
வானிருந்த மதியமூன்று மண்டலம் புகுந்தபின்
ஊனிருந் தளவுகொண்ட யோகநல்ல யோகியே. (௧௭௮)

முத்தனய் நினைந்தபோது முடிந்தவண்டத் துச்சிமேல்
பத்தனாரு மம்மையும் பரிந்துவாட வாடினார்
சித்தரான ஞானிகாள் தில்லையாட லென்பிற்காள்
அத்தனாட லுற்றபோ தடங்கலாட லுற்றதே. (௧௭௯)

ஒன்றுமொன்று மொன்றுமே யுலகனைத்து மொன்றுமே
அன்றுமின்று மொன்றுமே யனாதியான தொன்றுமே
கன்றல்நின்ற செம்பொனைக் களிம்பறுத்து நாட்டினால்
அன்றுதெய்வ மும்முளே யறிந்ததே சிவாயமே. (௧௮௦)

இருவரா லெடுத்தகாய மில்லையம்ப லத்துளே
அறிவினா லெடுத்தகாய மஞ்சினா லமைந்ததே
கருவினா மூடுபோய் கழன்றவாச லொன்பதும்
ஒருவரா லொருவர்கூடி யுள்ளுளே யமர்ந்ததே. (கஅக)

வட்டமான கூட்டிலே வளர்ந்தெழுந்த வம்புவி
சட்டம் படைத்திலே சங்குசக் கரங்களாய்
விட்டதஞ் சுவாசலில் கதவினா லடைத்தான்
முட்டையி லெழுந்தசீவன் விட்டவாற தெங்ஙனே. (கஅ௨)

கோயில்பள்ளி யேதடா குறித்துநின்ற தேதடா
வாயினால் தொழுதுகின்ற மந்திரங்க ளேதடா
ஞானமான பள்ளியில் நன்மையாய் வணங்கினால்
காயமான பள்ளியிற் காணலா மிறைபையே. (கஅ௩)

நல்லவெள்ளி யாறதாய் நயந்தசெம்பு நாலநாய்
கொல்லுநாக மூன்றதாக் குலாவுசெம்பொ னிரண்டதாய்
வில்வினோசை யொன்றுடன் விளங்கவூக வல்லிராய்
எல்லையொத்த சேரதியானை யெய்முடாதத் தாடுமே. (கஅ௪)

மனத்தகத் தழுக்கறாத மவுனஞான யோகிகள்
வனத்தகத் திருக்கினு மனத்தகத் தழுக்கறா
மனத்தகத் தழுக்கறுத்த பவுனஞான யோகிகள்
முலைத்தடத் திருக்கினும் பிறப்பறுத் திருப்பே. (கஅ௫)

உருவுமல்ல வொளியுமல்ல வொன்றதாதி நின்றதே
மருவுமல்ல கந்தமல்ல மந்தநாடி யுற்றதல்ல
பெரியதல்ல சிறியதல்ல பேசுமாவி தானுமான்
றரியதாக நின்றநேர்மை யாவர்காண வல்லநே. (கஅ௬)

ஒரொழுத் துலகெலா முதித்தமவாட் சரத்துளே
ஈரொழுத் தியம்புகின்ற மின்பமே தறிகலர்
மூவெழுத்து மூவராய் மூண்டெழுந்த மூர்த்தினா
நாலெழுத்து நாவிலே நவின்றதே சிவாயமே. (கஅ௭)

ஆதியந்த மூலவிந்து நாதமைய் துதமாய்
ஆதியந்த மூலவிந்து நாதமைய் தெழுத்துமாய்
ஆதியந்த மூலவிந்து நாதமேவி நின்றதும்
ஆதியந்த மூலவிந்து நாதமே சிவாயமே. (கஅ௮)

அன்னமிட்ட பேரொலா மனேகங்கோடி வாழுவே
சொன்னமிட்ட பேரொலாந் துரைத்தனங்கள் பண்ணலாம்
வின்னமிட்ட பேரொலாம் வீழ்வொந் நரகிலே
கன்னமிட்ட பேரொலாங் கடந்துநின்றதின்னமே. (கஅ௯)

ஒத்தொணமல் நின்றநீ ருறக்கமுணு மற்றநீர்
சாதிபேத மற்றநீர் சங்கையன்றி நின்றநீர்
கோதிலாத வறிவிலே குறிப்புணர்ந்து நின்றநீ
ஏதுமனறி நின்றநீ ரியங்குமாற தெங்கனே. (கக௦)

பிறந்தபோது கோவண மிலங்குதால் குடுமியும்
பிறந்துடன் பிறத்தோ பிறங்குநாற் சடங்கெலா
மறந்தநாலு வேதமுப் மனத்துளே யுதித்தோ
நிலம்பினந்து வானிழந்து நின்றதென்ன வல்லேயே. (கக௧)

துருத்தியுண்டு கொல்லனுண்டு சொண்ணமான சோதியுண்டு
திருத்தமாய் மனத்திலுன்னித் துகழ்வுத வல்லிராய்
பெருந்த தூணி லங்கியே தூங்கதார் விரிந்திடும்
நிருத்தமான சோதியு நீயுமல்ல தில்லையே. (கக௨)

லேடமிட்டு மினிதுலங்கி மிக்கதூப தீபமாய்
ஆடறுத்து கூறுபோட்ட வவர்கள் போலும் பண்ணுநீர்
தேடிவைத்த செம்பெலாந் திரைப்படப் பரப்பியே
போடுகின்ற புப் பூசை நூசையென்ன பூசையே. (கக௩)

முட்டுகண்ட தூமையின் முளைத்தெழுந்த சிவனை
உழிந்தொண்டு நின்றிடங் கடந்துநோக்க வல்லிராய்
முட்டுமற்று கட்டுமற்று முடியினின்ற நாதனை
எட்டுதிருந் தகையின ஸ்ருத்தவிட நாகுமே. (கக௪)

அருக்கனோடு சோமனே மதுக்குமப் புறத்திலே
நெருங்கியேது தாரை நெருங்கினின்ற நேர்மையை
உருங்கியோ பெழுந்த ளளே பொப்பிலாத வெளியிலே
யிருப்ப வல்ல போலே யிரிப்பிறப்ப தில்லையே. (கக௫)

புரணவந்த மேதுளே முளைத்தனஞ் செழுந்தின்மேல்
பொலவந்த முன்னாய் குலைந்தலைந்து நின்றநீர்
ஞானவட்ட மன்றுளே நவின்றஞான மாகிலோ
ஏலவட்ட மாகியே யிருந்ததே சிவாயமே. (கக௬)

சுங்கிலத் தியையுளே சுரோணிதத்தின் வாசலுள்
முச்சதிர மெட்டுளே மூலாதார வாயிலே
அச்சமற்ற சவ்வுளே யரியர நயனுமாய்
உச்சரிக்கு மந்திர முண்மையே சிவாயமே. (கக௭)

பூவுநீரு மென்மனம் பொருந்துகோரி லென்னுளம்
ஆவியோடு லிங்கமாய கண்டமெங்கு மாகினும்
மேவுகின்ற ஐவரும் விளங்குதீப தீபமாய்
ஆடுகின்ற கூத்தனுக்கோ ரந்திசந்தி யில்லையே. (கக௮)

உருக்கலந்த பின்னல்லோ வுன்னேநா னறிந்தது
இருக்கிலென் மறக்கிலென் னினைந்திருந்த போதெலாம்
உருக்கலந்து நின்றபோது நீயுநானு மொன்றலோ
திருக்கலந்த போதலோ தெளிந்ததே சிவாயமே. (௧௯௯)

சிவாயமஞ் செழுத்திலே தெளிந்துதேவ ராகலாம்
சிவாயமஞ் செழுத்துளே தெளிந்துவான மாளலாம்
சிவாயமஞ் செழுத்துளே தெளிந்துகொண்ட வான்பொருள்
சிவாயமஞ் செழுத்துளே தெளிந்துகொள்ளு முண்மையே. (௨௦௦)

பொய்க்குடத் திலைந்தொதுங்கி போகம்விசு மாறுபோல்
இச்சடமு மிந்தியமும் நீருமே லலைந்ததே
உக்குடஞ் சவத்தைமொண் ட மந்திருந்த வாறுபோல்
இச்சடஞ் சிவத்தைமொண்டு கந்தமந் திருப்பதே. (௨௦௧)

பட்டமுங் கயறுபோல் பறக்கநின்ற சிவனை
பார்வையாலே பார்த்துநீ படுமுடிச்சுப் போட்டா
தெட்டலும் பட்டதடா சிவனை விடாதடா
தட்டறவே சிக்கெனக் களவறிந்த கள்ளனை. (௨௦௨)

அல்லிறந்து பகலிறந்த சம்பிரம மிறந்துபோர்
அண்டரணி - முங்கடல் தனேகனேச ருபமாய்
சொல்லிறந்து மனமிறந்த கச சொரூப வுண்மையைச்
சொல்லியாற வென்னில்வேறு துணைவரில்லை யானதே. (௨௦௩)

ஐயிரண்டு திங்கை யடங்கின்ற தூமைதான்
கையிரண்டு காலிரண்டு கண்ணிரண்டு மாகியே
மெய்திரண்டு சத்தமாய் விளங்கிரச கந்தமும்
துய்யகாய பானதுஞ் சொல்லுகின்ற தூமைமே (௨௦௪)

அங்கலிங்க பீடமு மசவைமூன் செழுத்தினுஞ்
சங்குசக் கரத்தினுஞ் சகலவா னகத்தினும்
பங்குகொண்ட போகிகள் பரமவாச லஞ்சினும்
சிங்கநாத வோசையுஞ் சிவாயமல்ல தில்லையே. (௨௦௫)

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மென்றுரைக்கு மென்பர்காள்
அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லகாணு மப்பொருள்
அஞ்செழுத்து மெஞ்சழுத்தி அவ்வெழுத் தறிந்தபின்
அஞ்செழுத்து மவ்வின்வண்ண மானதே சிவாயமே. (௨௦௬)

ஆதரித்த மந்திர மமைந்தவாக மங்களும்
மாதர்மக்கள் சுற்றமு மறக்கவந்த நித்திரா
ஏதுபுக் கொளித்ததோ வெங்குமாகி நின்றதோ
சோதிபுக் கொளித்திடஞ் சொல்லடா சுவாமியே. (௨௦௭)

அக்கர மனாதியோ வாத்துமா வனாதியோ
புக்கிருந்த பூதமும் புலன்களு மனாதியோ
தக்கமிக்க தூல்களுந் சதாசிவ மனாதியோ
மிக்கவந்த யோகிகாள் விராந்துரைக்க வேணுமே. (௨௦௮)

அறிவிலே பிறந்திருந் தாசமங்க ளோதுநீர்
நெறியிலே மயங்குகின்ற நேர்மையோர்ந் தறிகிலீர்
உறியிலே தயிரிருக்க ஹ்ரபுகுந்து வெண்ணெய்தே
டறிவிலாத மூடரோ டணுகுமாற தெங்ஙனே. (௨௦௯)

அள்ளிநீரை விட்டதேத கங்கையிற் குழைத்ததேது
மெள்ளவே மிணமிணென்று விளம்புகிற்கு மூடர்காள்
கள்ளவேட ிரிட்டதேது கண்ணைமூடி விட்டதேது
மெள்ளவே குருக்களே விளம்பிடர் விளம்பிடர். (௨௧௦)

அன்னைகர்ப்பத் தூமையி லவதரித், ந சுங்கிலம்
முன்னையே தரித்ததும் பனித்துளிபோ லாகுமே
உன்னிதொக்கு ளழலுந்தாமை யுள்ளுளே யடங்கிடும்
பின்னையே பிறப்பதும் தூமைகாணும் பித்தரே. (௨௧௧)

அழுக்கறத்தி னங்குரித் தழுக்கறத் மாந்தரே
அழுக்கிருந்த தெவ்விட மழுக்கிலாத தெவ்விடம்
அழுக்கிருந்த தவ்விடத் தழுக்கறாக வல்லிரோல்
அழுக்கிலாத சோதியோ டணுகுவாழ லாகுமே. (௨௧௨)

அணுத்திரண்ட கண்ட மா யனைத்துபல்வி யோனியாய்
மனுப்பிறந் தோழவைத்த நூலிலே மயங்குநீர்
சுனிப்பதேது சாவகேது தாபரத்தி னாடுபோர்
நினைப்பதேது நிற்பதேது நீர்நினைந்து பாருமே. (௨௧௩)

ஆதியாகி யண்டரண்ட மப்புறத்து மப்புறம்
சோதியாகி நின்றிலங்கு சுருதிநாத சோமனை
வேதியாமல் தம்முளோ வேத்துணர்ந்த ஞானிகாள்
பேதமென்ற தொன்றுநிலை யில்லையிலை பேதமே. (௨௧௪)

ஆக்கைமூப்ப தில்லையே யாதிகா ரணத்திலே
நாக்கைமூக்கை யுள்மடித்து நாதனாடி யூடுபோய்
ஏக்கறுத்தி டொட்டையு மிறுக்கமுத்த வல்லிராவ்
பார்க்கபார்க்க திக்கெலாம் பரப்பிறம மாருமே. (௨௧௫)

அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சுமஞ்சு மல்லல்செய்து நிற்பதும்
அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சுமே யமர்ந்துளே யிருப்பதும்
அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சுமே யாதரிக்க வல்லிரோல்
அஞ்சுமஞ்சு மும்முளே யமர்ந்ததே சிவாயமே. (௨௧௬)

அஞ்செழுத்தி னுதியா யமர்ந்துநின்ற தேதடா
நெஞ்சழுத்தி நின்றுகொண்டு நீசெவிப்ப தேதடா
அஞ்செழுத்தின் வாஸ்தா லறுப்பதாவ தேதடா
பிஞ்செழுத்தி னேர்மைதான் பகுத்துணைக்க வேண்டுமே. (௨௧௭)

உயிரிருந்த தெவ்விட முடம்பெடுப்ப தின்முனம்
உயிரதாவ தேதடா வுடம்பதாவ தேதடா
உயிராயு முடம்பையு மொன்றிவிப்ப தேதடா
உயிரின லுடம்பெடுத்த வுண்மைநூனி சொல்லடா. (௨௧௮)

அறிவின லெடுத்தமாடந் தில்லையம் பலத்துளே
அறிவின லெடுத்தமாட மச்சின லமைந்ததே
கருளினத மூடுபோய் கழன்றவாச லொன்பதும்
ஒருவராட வொருவரோடி யுள்ளுளே யமர்ந்ததே. (௨௧௯)

உருத்தரிப்ப தற்குமுன் னுயிர்புகுந்து நாதமும்
கருத்தரித்த தற்குமுன் காயமென்ன சோணிதம்
அருட்டரிப்ப தற்குமுன் னறிவுமூலா தாரமாம்
குருத்தரிந்து கொள்ளுவீர் குணங்கெடுங் குருக்கோ (௨௨௦)

எங்குமுள்ள வீசன மெம்முடல் புகுந்தபின்
பங்குகூறு பேசுவார் பாடுசென் றளிர் ல்லே
எங்குளதெய்வ முங்குளதெய்வ மென்றிரண்டு பேத்தமோ
உங்குளபேத மன்றியே வுண்மைமொண்டு மில்லையே (௨௨௧)

அரியுமாகி யரனுமாகி யண்டமெங்கு மொன்றதாய்
பெரியதாதி யுலகுதன்னில் நின்றபாத மொன்றல்லோ
விரிவிதென்று வேறுசெய்து வேடமிட்ட மூடோ
அறிவினோடு பாருமிங்கு மொங்குமெங்கு மொன்றதே (௨௨௨)

வெந்தநீறு மெப்க்கணிந்து வேடமுந் தரிக்குந்
சிந்தையுள் நினைந்துமே தினஞ்செரிக்கு மந்திரம்
முந்தமந் திரத்திலோ மூலமந்தி ரத்திலோ
எந்தமந்தி ரத்திலோ வீசன்வந் தியங்குமே. (௨௨௩)

அகாரகா ரணத்திலே யனேகனேக ருபமாய்
உகாரகா ரணத்திலே யுருத்தரித்து நின்றனன்
மகாரகா ரணத்திலே மயங்குகின்ற வையகம்
சிகாரகா ரணத்திலே தெளிந்ததே சிவாயமே. (௨௨௪)

அவ்வெழுத்தி லுவ்வுவந்த காரமுஞ் செனித்ததோ
உவ்வெழுத்து மவ்வெழுத்து மொன்றையொன்று நின்றதோ
செவ்வையொத்து நின்றல்லோ சிவபதங்கள் சேரினும்
பிவ்வையொத்த ஞானிகாள் வினாந்துணைக்க வேணுமே. (௨௨௫)

ஆதியான வஞ்சிலு மனாதியான நாலிலும்
சோதியான மூன்றிலுஞ் சுருபமற்ற ரெண்டிலும்
நீதியான தொன்றிலே நிறைந்துநின்ற வஸ்துவே
ஆதியான தொன்றுமே யற்றதஞ் செழுத்துமே. (௨௨௬)

வானிலாத தொன்றுமில்லை வானுமில்லை வானிடில்
ஊனிலாத தொன்றுமில்லை யூனுமில்லை யூனிடில்
நானிலாத தொன்றுமில்லை நானுமில்லை நானிடில்
நானிலாத தொன்றுமே தயங்கியாடு மொன்றதே. (௨௨௭)

சுழித்ததோ ரொழுத்தையுனி சொல்முகத் திருத்தியே
துன்பவின்ப முங்கடந்து சொல்லும்நாடி யுடுபோய்
அழுத்தமான வக்கரத்தி னங்கியை யெழுப்பியே
ஆறுபங்க யங்கடந் தப்புறத்து வெளியிலே. (௨௨௮)

விழிந்தகண் குவித்தபோ தடைந்துபொ யெழுத்தெல்லாம்
விளைந்துவிட்ட யிந்திரசால் வீடதான வெளியிலே
அழுந்தினாலு மதியயங்கி யனுபவிக்கும் வேளையில்
அவனுமுண்டு நானுமில்லை யாருமில்லை யானதே. (௨௨௯)

நல்லமஞ் சனங்கள்தேடி நாடிநாடி யோடுநீர்
நல்லமஞ் சனங்களுண்டு நாதனுண்டு நம்முளே
எல்லைமஞ் சனங்கள்தேடி யேகபூசை பண்ணினால்
தில்லைமேவு சீவனுஞ் சிவபதத்து ளாடுமே. (௨௩௦)

உயிரகத்தில் நின்றிடு முடம்பெடுத்த தற்குமுன்
உயிரகார மாயிடு முடலுகார மாயிடும்
உயிரையு முடம்பையு மொன்றிவிப்ப தச்சிவம்
உயிரினு லுடம்புதா னெடுத்தவா ருணாக்கிலே. (௨௩௧)

அண்டமேழு முழலவே யனந்தயோனி யுழலவே
பண்டுமா லயனுடன் பரந்துநின் றுழலவே
எண்டிசை கடந்துநின் றிருண்டசத்தி யுழலவே
அண்டரண்ட மொன்றதா யாதிநட்ட மாடுமே. (௨௩௨)

உருவநீ ருறுப்புகொண் டிருத்தரித்து வைத்திடும்
பெரியபாதை பேசுமோ பிசாசையொத்த மூடரோ
கரியமாலு மயனுமாக் கானெனாத கடவுளை
உருமையாக வும்முளே யுணர்ந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. (௨௩௩)

பண்ணிவைத்த கல்லையும் பழம்பொருள தென்றுநீர்
எண்ணமுற்று மென்னபே ருணாக்குநீர்க் கோழைகள்
பண்ணவும் படைக்கவும் படைத்துவைத் தளிக்கவும்
ஒண்ணுமாகி யுலகளித்த வொன்றைநெஞ்சி லுன்னுமே. (௨௩௪)

நாலதான யோனியுள் நவின்றவிந்து மொன்றதாய்
ஆலதான வித்துளே யமர்ந்தொடுங்கு மாறுபோல்
சூலதான வுற்பனஞ் சொல்வதான மந்திரம்
மேலதான ஞானிகாள் விதித்துணாக்க வேணுமே. (௨௩௫)

அருவமா யிருந்தபோ தன்னையங் கறிந்திலே
உருவமா யிருந்தபோ துன்னைதா னறிந்ததன்
குருவினால் தெளிந்துகொண்டு கோ திலாத ஞானமாம்
பருவமான போதலோ பரப்பிரம மானதே. (௨௩௬)

பிறப்பது மிறப்பதும் பிறந்திடா திருப்பதும்
மறப்பது நினைப்பது மறந்ததைத் தெளிந்ததும்
துறப்பதுந் தொடுப்பதுஞ் சுகித்துவாரி யுன்பதும்
பிறப்பது மிறப்பதும் பிசத்தைவிட் தங்குமே (௨௩௭)

கண்ணிலே யிருப்பனே கருங்கடல் சடைந்தமால்
விண்ணிலே யிருப்பனே மேவியங்கு நிற்பனே
தன்னுளே யிருப்பனே தராதலம் படைத்தவன்
என்னுளே யிருப்பனே யொங்குமாகி நிற்பனே. (௨௩௮)

ஆடுநாறு தேடினு மாணேசேனே தேடினும்
கோடிவாசி தேடினுங் குறுக்கேவந்து நிற்குமோ
ஓடியிட்ட பிச்சையு முகந்துசெய்த தர்மமும்
சாடிவிட்ட குதினா போல தர்மம்வந்து நிற்குமே. (௨௩௯)

எள்ளிரும்பு கம்பிளி யிடும்பருத்தி வெண்கலம்
அள்ளியுண்ட நாதனுர்கோ ராடையாடை வஸ்திரம்
உள்ளுருக்கு வேதியர்க் குற்றதான மீதிரால்
மெள்ளவந்து நோயனைத்து மீணடிஞ் சிவாயமே (௨௪௦)

ஊரிலுள்ள மனிதர்கா னொருமனமாய் கூடியே
தேரிலே வடத்தையிட்டு செம்பைவைத் திழுக்கிறர்
ஆரொணலு மறியொணை வாதிசித்த நடதனா
பேதையான மனிதர்பண்ணும் பிரளிபாரும் யாருமே. (௨௪௧)

மருள்புகுந்த சிந்தையால் மயங்குகின்ற மாந்தரே
குருக்கொடுத்த மந்திரங் கொண்டுநீந்த வல்லிகோல்
குருக்கொடுத்த தொண்டருங் குகனொழிந்த பிள்ளையும்
பருத்திபட்ட பன்னிரண்டு பாடுதான் படுவோ. (௨௪௨)

அன்னைகர்ப்ப வறையதற்கு எங்கியின்பிர காசமாய்
அந்தறைக்குள் வந்திருந் தரியவிந்து ரூபமாய்
தன்னையொத்து நின்றபோது தடையறுத்து வெளியதாய்
தங்குந் பெருமைதந்து தலைவனாய் வளர்த்ததே. (௨௪௩)

உன்னையற்ப நேரமு மறந்திருக்க லாகுமோ
உள்ளமீ துறைந்தெனே மறப்பிலாத சோதியை
பொன்னே வென்ற பேரொளிப் பொருவிலாத வீசனே
பொன்னடிப் பிறப்பிலாயை யென்றுநலக வேணுமே. (௨௪௪)

பிடித்ததெண்டு மும்மதோ பிரமமான பித்தர்காள்
தடித்தகோல மத்தைவிட்டு சாதிபேதங் கொண்மினே
வடித்திருந்த தோர்சிவத்தை வாய்மாமகூர வல்லிரேல்
திமிக்கமுற்ற வீசனைச் சென்றுகூற லாகுமே. (௨௪௫)

சத்திரீ தயவுநீ தயங்கிசங்கி னேசைநீ
சித்திரீ சிவனுநீ சிவாயமான சிவனுமநீ
முத்திரீ முதலுநீ மூவரான தேவாநீ
அத்திபூர மும்முனோ யறிந்துணர்ந்து சொள்ளுமே. (௨௪௬)

சட்டையிட்டு மணிநூலங்குஞ் சாத்திராச் சமர்க்கோ
பொஸ்தகத்தை மெத்தவைத்து போதமோ நும் பொய்யயோ
நிட்டையேது ஞானமேது நீரிருந்த வகூதரம்
பட்டையேது சொல்லிடு பாடகக் கபடமோ. (௨௪௭)

உண்மையான சுக்கில முபாயமா யிருந்ததுந்
வெண்மையாகி நீரிலே வினாந்துநீர தானதும்
தண்மையான காயமே தரித்துருவ மானதும்
தெண்மையான ஞானிகா தெளிந்துணாக்க வேணுமே. (௨௪௮)

வஞ்சகப் பிறவியை மனத்துளே விரும்பியே
அஞ்செழுத்தி லுண்மையே யறிவிலாத மாந்தர்காள்
வஞ்சகப் பிறவியை வதைத்திடவும் வல்லிரால்
அஞ்செழுத்தி னுண்மையே யறிந்துகாண லாகுமே. (௨௪௯)

காயிலாத சோலையிற் கனியுகந்த வண்டிகள்
ஈயிலாத தேனையுண் டிராப்பக லுறங்கிறீர்
பாயிலாத கப்பலேறி யக்கரைப் படுமுனே
வாயினு லுரைப்பதாகு மோமவுன ஞானமே. (௨௫௦)

பேய்கள் பேய்க் கொள்கிறீர் பிதற்றுகின்ற பேயர்காள்
பேய்கள்பூசை கொள்ளுமோ பிடாரிபூசை கொள்ளுதோ
ஆதிபூசை கொள்ளுமோ யனாதிபூசை கொள்ளுதோ
காயமான பேயல்லோ கணக்கறிந்து கொண்டதே. (௨௫௧)

மூலமண்ட லத்திலே முச்சகிர மாதியாய்
நாலுவாச லெம்பிரான் டுவிதித்த மந்திரம்
கோலியெட் டிதமுமாய் குளுந்தலர்ந்த திட்டமாய்
மேலும்வேறு காண்கிலேன் விளைந்ததே சிவாயமே. (௨௫௨)

ஆதிகூடு நர்டியோடு காலேமாலே நீரிலே
சோதிமூல மானநாடி சொல்லிறந்த தூவெளி
யாதிகூடு நெற்பறித்த காரமாதிரி யாகமம்
பேதபேத மாகியே பிறந்துட விறந்ததே. (௨௫௩)

பாங்கினோடு பரமபாச னத்திருந்து பார்த்தாரின்
ரோங்கிநாடி மேலிருந்து யுச்சரித்த மந்திரம்
மூங்கில்வெட்டி நாருரித்து முச்சுதெற்றி யுணருளம்
ஆய்ந்ததூலிற் ரோன்றுமே யறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. (௨௫௪)

புண்டரீக மத்தியி லுதித்தெழுந்த சோதியை
மண்டலங்கள் மூன்றினோடு மன்னுகின்ற மாயனே
அண்டரண்ட மூடறுத் தறிந்துணர வல்லேபோல்
கண்டகோயில் தெய்வமென்று கையெடுப்ப தில்லையே. (௨௫௫)

அம்பலங்கள் சந்தியி லாடுகின்ற வம்பனே
அன்பனுக்கு ளன்பனாய் நிற்பனாதி வீரனே
அன்பருக்கு ளன்பராய நின்றவாதி நாயனே
உன்பருக்கு வுண்மையாய் நின்றவண்மை யுண்மையே. (௨௫௬)

அண்ணனாவ தேதடா வறிந்துரைத்த மந்திரம்
தண்ணனாக வந்தவன் சகலபுராணங் கற்றவன்
கண்ணனாக வந்தவன் காரணத் துதித்தவன்
ஒண்ணதாவ தேதடா வுண்மையான மந்திரம். (௨௫௭)

எள்ளதோர் புறம்பதோ ருயிரொடுங்கி நின்றிடப்
மெள்ளவந்து கிட்டிநீர் வினவவேணு மென்கநீர்
உள்ளதும் புறம்பது மொத்தபோது நாதமாய்
கள்ளவாச லேத்திறந்து காணவேணு மப்பனே. (௨௫௮)

ஆரலேந்து பூதமா யளவிடாத யோனியும்
பாரமான தேவரும் பழுதிலாத பாசமும்
ஓரொணாத வண்டமு முலோகலோக லோகமும்
சேரவெந்து போயிருந்த தேகமேது செப்புமே. (௨௫௯)

என்னகத்து ளென்னைநா னெங்குநாடி யோடினேன்
என்னகத்து ளென்னைநா னறிந்திலாத தாகையால்
என்னகத்து ளென்னைநா னறிந்துமெய் தெரிந்தபின்
என்னகத்து ளென்னையன்றி யாதுமொன்று மில்லையே. (௨௬௦)

மின்னெழுத்து மின்மறந்து மின்னெடுங்கு மாறுபோல்
என்னுள்ளின்ற வென்னொளி யென்னுளே யடங்குமே
கண்ணினின்ற கண்ணினேர்மை கண்ணறிவி லாமையால்
என்னுணின்ற வென்னைநா னறிந்ததில்லை யில்லையே. (௨௬௧)

அடக்கினு மடக்கொணுத வம்பலத்தி னாடுபோய்
அடக்கினு மடக்கொணும லென்புருக்கு மென்றுளே
கிடக்கினு மிருக்கினுங் கிலேசம்வந் திருக்கினும்
நடக்கினு மிடைவிடாத நாதசங் கொலிக்குமே. (௨௬௨)

மட்டுலாவு தண்டுழா யலங்கலாய் புனற்கழல்
விட்டுளிழில் தாகபோக விண்ணில்நண்ணில் வெளியினும்
எட்டிநோடி ணண்டினு மிதந்தினுல் மனந்தனைக்
சட்டிவீடி லாதுவைத்த ராதலின்ப மாருமே. (௨௬௩)

ஏசமுற்றி மூன்றுமுற்றி நானுமுற்றி நன்மைசேர்
போகமுற்றி புண்ணியத்தில் முற்றியென்றி முற்றியாய்
நாசமுற்ற சயனமாய் நலங் கடல் கடந்ததி
யாகமுற்றி யாகிநின்ற தென்கொலாதி தேவனே. (௨௬௪)

மூன்றுமுப்பத் தாறியோடு மூன்றுமூன்று மாயமாய்
மூன்றுமுத்தி யாகிமூன்று மூன்றுமூன்று மூன்றுமாய்த்
தோன்றுசாதி மூன்றுநாய் துலக்கடில் விளக்கதாய்
என்றெனவி னுள்முத்த தென்கொலோநம் மீசனே. (௨௬௫)

ஐந்துமைந்து மைந்துமாய் யல்லவத்தி னாயுமாய்
ஐந்துமூன்று மொன்றுமாகி நின்றவாதி தேவனே
ஐந்துமைந்து மைந்துமாய் மைந்தனைத்து நின்றநீ
ஐந்துமைந்து மாயயின்னை யாவ் காண வல்லசே. (௨௬௬)

ஆறுமாய் மாயுமாயொ ரைந்துமைந்து மைந்துமாய்
எறுசீ ரிரண்டுமூன்று மேழுமாய் மெட்டுமாய்
வேறுவேறு நூலுமாயி மெய்யினோடு பொய்யுமாய்
ஊறுமோமை சாய்மந்த மாயமாய் மாயனே. (௨௬௭)

எட்டுமொட்டு மெட்டுமாயொ ரோழுமேழு மேழுமாய்
எட்டுமூன்று மொன்றுமாகி நின்றவாதி தேவனே
எட்டுமாய் பாசமோ டிடைஞ்சிநின்ற வன்னமே
எட்டெழுத்து மோதுவார்க ளல்லனங்கி நிற்போ. (௨௬௮)

பத்தினோடு பத்துமாயோ ரோழினோடு மொன்பதாய்
பத்துநாற் றிசைச்சுநின்ற நாய்பெற்ற நன்மையா
யத்துமாய் கொத்தமோடு மத்தலமிக் காதிமால்
பத்தர்கட்க லாதுமுத்தி முத்திமுத்தி யாருமே. (௨௬௯)

வாசியாதி நேசமொன்றி வந்தெதிர்ந்த தென்னாக
நேசமாக நானுலாவ நன்மைசேர்ப வங்களில்
வீசிமேல் நிமிர்ந்ததோளி யில்லையாக்கி னுய்கழல்
ஆசையால் மறக்கலா தமரராக லாருமே. (௨௭௦)

மவுனவஞ் செழுத்திலே வாசியேறி மெள்ளவே
வானளாய் நிறைந்தசோதி மண்டபம் புகுந்தபோ
தவனுநானு மேமுயங்கி யனுபவித்த வளவிலே
அவனுமில்லை நானுமில்லை யாருமில்லை யானதே. (௨௭௧)

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மென்றுநாக்கு மன்பர்காள்
அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லகாணு மப்பொருள்
அஞ்செழுத்தை நெஞ்சழுத்தி யவ்வெழுத் தறிந்தபின்
அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து வவ்வுமாஞ் சிவாயமே. (௨௭௨)

பொய்யுணாக்க போதமென்று பொய்யருக் கிருக்கையால்
மெய்யுணாக்க வேண்டுதில்லை மெய்யார்மெய்க் கிலாமையால்
வையகத்தி லுண்மைதன்னை வாட்திறக்க வஞ்சிவேன்
நையவைத்த தென்கொலோ நமசிவாய நாதனே (௨௭௩)

ஒன்றையொன்று சொன்றுட னுணவுசெய் திருக்கினும்
மன்றினாடு பொய்களவு மாறுவேறு செய்யினும்
பன்றிதேடு மீசனைப் பரிந்துகூட வல்லிலோல்
அன்றுதேவ நும்முளே யறிந்துணர்ந்து சொள்ளுமே. (௨௭௪)

மச்சகத்து ளேயிவுந்து மாயபேசும் வாயுனை
அச்சகத்து ளேயிருந் தறிவுணர்த்திர் கொள்விரால்
அச்சகத்து ளேயிருந் தறிவுணர்த்திர் சொண்ட பின்
இச்சையற்ற வெம்பிரா னெங்குமாகி நித்பனே. (௨௭௫)

வயலிலே முளைத்தசெந்நெல் களையதான வாறுபோல்
உலகினோரும் வண்மைகூறி லவ்வுமார தற்களே
விரகிலே முளைத்தெழுந்த மெய்யல்லாது பொய்யதாய்
நாகிலே நிறந்திருந்து நாடுபட்ட பாடதே (௨௭௬)

ஆடுகின்ற வெம்பிராண யங்குமிங்கு மென்றுநீம்
தேடுகின்ற பாவிநாள் தெளிந்ததொன்னை யோர்கிலீர்
காடுநாடு வீடுவீண் கலந்துநின்ற சளவினை
நாடியோடி யும்முளே யயந்துணர்ந்து பாருமே. (௨௭௭)

ஆடுகின்ற வண்டர்கூடு மப்புற மதிப்புறம்
தேடுநாலு வேதமுந் தேவரான மூவரும்
நீடுவாழி பூதமும் நின்றதோர் நிலைகளும்
ஆடுவாழி னொழிவலா தனைத்துமில்லை யில்லையே. (௨௭௮)

ஆவதும் பரத்துளே யழிவதும் பரத்துளே
போவதும் பரத்துளே புகுவதும் பரத்துளே
தேவரும் பரத்துளே திசைகளும் பரத்துளே
பாவரும் பரத்துளே யாடுமாம் பரத்துளே. (௨௭௯)

ஏழுபா ரொழுகட லிபங்களெட்டு வெற்புடன்
சூழுவான் கிரிகடந்து சொல்லுமே மூலகமும்
ஆழிமால் விசம்புகொள் பிர்மாண்டரண்ட வண்டமும்
ஊழியா னொளிக்குளே யுதித்துட னெடுங்குமே.

(உஅ௦)

கயத்துநீ ரிறைக்கிறீர் கைகள்சோர்ந்து நிற்பதேன்
மனத்துளீர மொன்றிலாத மதியிலாத மாந்தர்காள்
அகத்துளீரங் கொண்டுநீ ரழுக்கறுக்க வல்லீரோல்
நினைத்திருந்த வோதியும் நீயும்நானு மொன்றரோ.

(உஅ௧)

நீரிலே பிறந்திருந்து நீர்சடங்கு செய்கிறீர்
ஆரையுன்னி நீரொலா மவத்திலே யிறைக்கிறீர்
வேரையுன்னி வித்தையுன்னி வித்திலே முளைத்தெழுஞ்
சீரையுன்ன வல்லீரோற் சிவபத மடைவிரோ.

(உஅ௨)

பத்தொடத்த வாசலிற் பரந்துமூல வக்கர
முத்திசித்தி தொந்தமென் றியங்குகின்ற மூலமே
மத்தசித்த வைம்புலன் மகாரமான கூத்தையே
அத்தியூரர் தம்முளே யமைந்ததே சிவாயமே.

(உஅ௩)

அறிவினோடு மண்டமா யளவிடாத.சோதியை
குணமதாகி யும்முளே குறித்திருக்கில் முத்தியா
முணமுணென் றும்முளே விரலையொன்றி மீளவும்
தினந்தின மயக்குவீர் செம்புபூசை பண்ணியே.

(உஅ௪)

மூலமான வக்கர முகப்பதற்கு முன்னெலாங்
மூடமாக மூடுகின்ற மூடமேது மூடரோ
காலனா வஞ்சுபூத மஞ்சிலே யொடுங்கினால்
ஆதியோடு கூடுமோ வனாதியோடு கூடுமோ.

(உஅ௫)

முச்சதுர மூலமாகி முடிவுமாகி யேகமாய்
அச்சதுர மாகியே யடங்கியோ ரொழத்துமாய்
மெய்ச்சதுர மெய்யுளே விளங்குஞான தீபமாய்
உச்சரிக்கு மந்திரத்தி னுண்மையே சிவாயமே.

(உஅ௬)

வண்டிலங்கள் போலுநீர் மனத்துமா சறுக்கிலீர்
குண்டலங்கள் போலேநீர் குளத்திலே முழுகுநீர்
பண்டிமங்கள் நான்முகன் பறந்துதேடி காண்கிலான்
கண்டிருக்கு மும்முளே கலந்திருப்பர் காணுமே.

(உஅ௭)

நின்றதன் றிருந்ததன்று நேரிதன்று கூரிதன்று
பந்தமன்று வீடுமன்று புரவகங்க ளற்றது

கெந்தமன்று கேள்வியன்று தேடிவாத வானினை

கவ்யன்சி நின்றதொன்றி கவ்யனே. 4. 100. 177. 182. 183

பொருந்துநீரு மும்முளே புகுந்துநின்ற காரணம்
எருதிரண்டு கன்றையின்ற வேகமொன்றை யோர்கிலீர்
அருகிருந்து சாவுகின்ற யாவையு மறிந்திலான்
குருவிருந் துலாவுகின்ற கோலமென்ன கோலமே (உ௮௯)

அம்பரத்து ளாடுகின்ற வஞ்செழுத்து நீயல்லோ
சிம்புளாய் பறந்துநின்ற சிற்பரமு நீயல்லோ
எம்பிரானு மெவ்வுயிர்ச்சு மேகபோக மாதலால்
எம்பிரானு நானுமா யிருந்ததே சிவாயமே (உ௯௦)

ஈரொளிய திங்களே யியங்கிநின்ற தபபுறப்
பேரொளிய திங்களே யாவரு மறிகிலீர்
காரொளிப் படலமுங் சடத்துபோன தற்பரம்
பேரொளிப் பெரும்பத மேகநாத பாதமே. (உ௯௧)

கொள்ளொணுது மெல்லொணுது சோதறகரு து டொணு
தள்ளொணு தணுகொணு தாழலான மனத்துளே
தெள்ளொணுது தெளிவொணுது சிற்பரத்தி னுட்பயன்
விள்ளொணுது பொருளைநான விளம்புமாற தெங்ஙனே. (உ௯௨)

வாக்கினுல மனத்தினுல மதித்தகா ரணத்தினுல
நோக்கொணுத நோக்கையுன்னி நோக்கையாவர் நோக்குவார்
நோக்கொணுத நோக்குவந்து நோக்கநோக்க நோக்கிழல்
நோக்கொணுத நோக்குவந்து நோக்கையெங்க ணோக்குமே. ()

உள்ளினும் புறம்பினு முலகமெங்கணும்பரம்
தெள்ளிலெண்ணெய் போலநின் றியார்க்குகின்ற வெம்பிரான்
மெள்ளாவந்தெ னுட்புகுந்து மெய்த்தவம புரிந்தபின்
வள்ளென்ன வள்ளலுக்கு வண்ணமென்ன வண்ணமே. (உ௯௩)

வேதமொன்று கண்டிலேன் வெம்பிறப்பி லாமையால்
போதநின்ற வடிவதாய்ப் புவனமெங்கு மாயினும்
சோதியுள் ளொளியுமாய்த் துரியமோட தீதமாய்
ஆதிமூல மாதியா யமைந்ததே சிவாயமே (உ௯௪)

சாணிநு மடங்கினும் சரிந்தகொண்டை தன்னுளே
பேணியப் பதிக்குளே பிறந்திறந் துழலுவீர்
தோணியான வைவரைத் துறந்தறுக்க வல்லீரோல்
காணிகண்டு கோடியாக் கலந்ததே சிவாயமே. (உ௯௫)

அஞ்சுகோடி மந்திர மஞ்சளே யடங்கினுல்
நெஞ்சுகூற வும்முளே நினைப்பதோ ரொழுத்துளே
அஞ்சுகூற மூன்றதாகி யும்முளே யடங்கினுல்
அஞ்சுகோ ரொழுத்ததா யமைந்ததே சிவாயமே. (உ௯௬)

அக்கரத் தயற்கரத்தி லடக்கறந்த வக்கரம்
சக்கரத் துவகையுண்டு சம்புனித் திரிந்ததும்
இக்கரந்த வெவ்வுயிர்க்கு மேகபோக மாதலால
உட்கரந்த மந்திரம் சிவாயமலல திலலையே.

(௨௯௮)

ஆகமத்தி னுப் பொரு ளகண்டமூல மாதலால்
நாகபோக மன்றியே தரித்ததற பாபுநீ
ஏகமாதம் வைத்தனை யுணர்ந்தாமஞ் செழுந்துளே
ஏகபோக மாகியே யிருந் ததே சிவாயமே

(௨௯௯)

மூலவாசல மீதுளே முச்சதுப மாகியே
நாலுவாச லெண்விரல நடுவுநித்த மந்திரம்
கோலமொன்று மஞ்சமாடு மிங்கலைந்து நின்றநீ
வேறுவேறு கண்டிலேன் விளைந்ததே சிவாயமே.

(௩௦௦)

சங்கிலத் திடியுளே சுழித்ததேபி டெய் ததுளே
அக்கரத் திடியுளே யமர்ந்தவாகி சோதிநீ
உக்கரத் திடியுளே யுணர்ந்தவஞ் செழுந்துளே
அக்கரம நாகியே யமர்ந்ததே சிவாயமே

(௩௦௧)

குண்டலத்து ளேயுளே குறிக்ககத்து பாயகன்
கண்டவந்த மண்டலங் கருத் தழித்த கூத்தனை
விண்டலர்ந்த சந்திரன் விளங்குகின்ற மெய்ப்பொருள்
கண்டுகொண்ட மண்டலஞ் சிவாயமலல திலலையே.

(௩௦௨)

சுற்றுமைத்து கூட மென்று சொல்லிறந்த தோர்வெளி
சத்தியுஞ் சிவனுமாக நின்றதன்மை யோர்கிலீர்
சத்தியாவ துமமுடல நயங்குசிவ னுட் சிவம்
பித்தர்சா ளறிந்திலீர் பிரானிருந்த கோலமே.

(௩௦௩)

மூலமென்ற மந்திர முளைத்தவஞ் செழுந்துளே
நாலுவேத நாலுளே நவின்றஞான மெய்யுளே
ஆலமுண்ட கண்டனு மரியயனு மாதலால்
ஓலமென்ற மந்திரஞ் சிவாயமலல திலலையே.

(௩௦௪)

தத்துவங்க ளென்றுநீர் தமைக்கடித்து போவிர்காள்
தத்துவஞ் சிவமதாகில் தற்பரமு நீரல்லோ
முத்திசீவ னாகமே மூலபாதம் வைத்தபின்
அத்தனரு மும்முளே யறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே.

(௩௦௫)

மூன்றுபத்து மூன்றையு மூன்றுசொன்ன மூலனே
தோன்றுசேர ஞானிகாள் துய்யபாத மென்றலை
ஏன்றுவைத்த வைத்தபின் னியம்புமஞ் செழுத்தையும்
தோன்றவோத வல்லிளோல் துய்யசோதி காணுமே.

(௩௦௬)

உம்பர்வான கத்தினு முலகபார மேழினும்
நம்பர்நாடு தன்னினு நாவலென்ற தீவினும்
செம்பொன்மாட மல்குதில்லை யம்பலத்து ளாடுவான்
எம்பிரான லாதுதெய்வ மில்லையிலலை யில்லையே. (௩௦௭)

பூவிலாய வைந்துமாய் புனலில்நின்ற நான்குமாய்
தீயிலாய மூன்றுமாய் சிறந்தகா விரண்டுமாய்
வேயிலாய தொன்றுமாய் வேறுவேறு தன்மையாய்
நீயலாமல் நின்றநேர்மை யாவர்சாண வல்லலோ. (௩௦௮)

அந்தரத்தி லொன்றுமா யசைவுகா லீரண்டுமாய்
செந்தழிலில் மூன்றுமாய்ச் சிறந்தவப்பு நான்குமாய்
ஐந்துபாரி லேந்துமாய் மைந்திருந்த நாதனை
சின்தையிற் றெளிந்தமாயை யாவர்சாண வல்லலோ. (௩௦௯)

மனவிகார மற்றுநீர் மதித்திருக்க வல்லிலோ
நினைவிலாத மணிவிளககு நித்தமாகி நின்றிடும்
அனைவரோதும் வேதமு மகமபிதற்ற வேணுமேற்
கனவுகண்ட துண்மைநீர் தெளிந்ததே சிவாயமே. (௩௧௦)

இட்டகுண்ட மேதடா விருகடுவேத மேதடா
சுட்டமட் கலத்திலே சுறறுநூலக ளேதடா
முட்டிநின்ற தேதடா முனைத்தெழுந்த தேதா
பட்டிபட் கடுத்தபாடு பாடுபட் டறிவினோ (௩௧௧)

நீரிலே முனைத்தெழுந்த தாடனாயி னோரிலே
நீரினோடு கூடிநின்று நீரிலாத வாறுபோல
பாரிலே முனைத்தெழுந்த பண்டிதப் பராபரம்
பாரினோடு கூடிநின்ற பண்புசண் டிருப்போ (௩௧௨)

உறங்கிலென் விழிக்கிலெ னுணர்வுசென் றொடுங்கிலென்
சிறந்தவைம் புலன்களுஞ் திசைத்திசைக ளொன்றிலென்
புறம்புமுள்ளு மெங்கணும் பொருந்திருந்த தேகமாய்
நிறைந்திருந்த ஞானிகாள் நினைப்பதேது மில்லையே. (௩௧௩)

ஓதுவார்க ளோதுகின்ற வோரொழுதது மொன்றதே
வேதமென்ற தேகமாய் விளம்புகின்ற தன்றிது
நாதமொன்று நான்முகன் மாலுநானு மொன்றதே
ஏதுமன்றி நின்றதொன்றை யானுணர்ந்த நேர்மையே. (௩௧௪)

பொங்கியே தரித்தவச்ச புண்டரீக வெளியிலே
கூங்கியே தரித்தபோது தாதுமா துனையதாம்
கூங்கியுட் சரித்தபோது வடிவுக ளொளியுமாய்க்
கூங்கியுமேல் வடிவுகொண்டு குருவிருந்த கோலமே. (௩௧௫)

மண்ணுளோரும் விண்ணுளோரும் வந்தவாற தெங்கெனில்
கண்ணினோடு சோதிபோற் கலந்தநாத விந்துவும்
அண்ணலோடு சத்திய மஞ்சபஞ்ச பூதமும்
பண்ணினோடு கொடுத்தழிப் பாரோடெழு மின்றுமே. (௩௧௬)

ஒடுக்குகின்ற சோதியு முந்தினின்ற வொருவனும்
நடுத்தலத்தி லொருவனும் நடந்துகாவி லேறியே
விடுத்துநின்ற விருவரோடு மெய்யினோடு பொய்யுமாய்
அடுத்துநின்ற றறிநினோ வானுநின்ற வாசியே (௩௧௭)

உதித்தமன் திரத்தினு மொடுங்குமக கரத்தினும்
மதித்தமண் ட லத்தினு மறைந்துநின்ற சோதிநீ
மதித்தமண் ட லத்துளே மறித்துநீ ரிருந்தபின்
சிரித்தமண் ட லத்துளோ சிறந்ததே சிவாயமே. (௩௧௮)

திருத்திவைத்த சற்குருவைச் சிப்பெற வணங்கிலீர்
குருக்கொடுக்கும் பித்தனோ சொண்டிரீந்த வல்லிரோ
குருக்கொடுக்கும் பித்தருர் குருக்கொள்வந்த சீடனும்
பருத்திபட்ட பாடுதான் பன்னிரண்டும் பட்டதே. (௩௧௯)

நட்டதா பரங்களும் நவின்றசாத் திரங்களும்
இட்டமான வோமகுண்ட மிசைந்தநாலு வேகமும்
கட்டிவைத்த புத்தகம் கடும்பிதற்றி தற்கெலாம்
பொட்ட தாய் முடிந்ததே பிராணையா னறியவே. (௩௨௦)

ஒன்பதான வாசறா நெழியும் ளிருககையில்
ஒன்பதாந ராமராம நாமமென்று நாமமே
வன்மமான பேடுகளில் ககில் வந்துநோ யடை ப்பராம்
அன்பரான பேடுகளவா ள்கி லாய்ந்தமைந் திருப்பதே. (௩௨௧)

சுழித்தவோ முழுததையுஞ் சொன்முடித் திருத்தியே
துன்பவின்ப முங்கடத்து சொல்லுமூல நாடியுள்
அழுத்தமான வந்தர மங்கியுள் ளெழுப்பியே
ஆறுமங்கையுட் கலந் தட்டறத் தலத்துளே. (௩௨௨)

விழித்தகண் துதிக்கவும் விந்துநாத வோசையும்
மேருவும் காந்தவண்ட கோளமுங் கடந்துபோய்
எழுத்தெலா மறிந்துவிட்ட விந்திரஞால வெளியிலே
யானுநீயு மேகலந்த தென்னதொன்மை யீசனே. (௩௨௩)

ஓம்நமா வென்றுளே யோதுகின்ற யோகியே
பானுடற் கருத்துளே பானாயென் றறிந்தபின்
நானுநீயு முண்டடா நலங்குலம துண்டடா
ஊனுமுனு மொன்றுமே யுணர்ந்திடா யெனக்குளே. (௩௨௪)

சிவவாக்கியர் பாடல்.

தவவர்க் கன்னதான் மீவதாய்
 னாகிநின்ற நாதருக்க தேறுமோ
 மூம்புலன் வென்றிடா தவத்தமே யுழன்றிடம்
 மீம்பருக்கு மீவதுங் கொடுப்பது மவத்தமே. (௩௨௫)

ஆகியான வைம்புலன்க ளவையுமொக்கு ளொக்குமோ
 யோனியிற் பிறந்திருந்த துன்பமிக்கு மொக்குமோ
 னீணர்காள் பிதற்றுவிர் மெய்மையே யுணர்திலோ
 னீணுறக்க போகமு முமக்கெனக்கு மொக்குமே. (௩௨௬)

ஓடுகின்றவைம்புல னெடுங்கவளு செழுத்துளே
 நாடுகின்ற நான்மறை நவிலுகின்ற ஞானிகாள்
 கூடுகின்ற கண்டித குணங்கள்முன் நெழுத்துளே
 ஆடுகின்ற பாவையா யமைந்ததே சிவாயமே (௩௨௭)

ஆரியதோர் நமச்சிவாய மாதியந்த மானதும்
 ஆறிரண்டு தூறுதேவ ரன்றுரைத்த மந்திரம
 கரியதோ ரொழுத்தையுன்னி சொல்லுவேன் சிவாக்கியம்
 தோஷதோஷ பாவமாயகை தூரதூரவோடவே. (௩௨௮)

கரியதோர் முகத்தையொத்த கற்பகத்தைக் கைதொழுக
 கலைகள் தூல்கள் ஞானமுங் கருத்திலவந் துதிக்கவே
 பெரியபேர்கள் சிறியபேர்கள் கற்றுணர்ந்த பேரொலாம
 பேயனாகி யோதிடும் பிழைபொறுகக வேண்டுமே (௩௨௯)

வாளுறையில் வாளுடக்கம் வாயுரையில் வாய்வடக்கம்
 ஆளுறையில் ஆளுடக்கம் அருமையென்ன வித்தைகாண்
 தாளுறையில் தாளடக்கம் தன்மையான தன்மையும்
 ாளுடக்கம் நானுநீயுங் கண்டதே (௩௩௦)

சிவவாக்கியர் பாடல்

முற்றிற்று.

உ
கடவுள்துணை.
பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	10	இருக்குமாறு	இருக்குமாறு.
4	6	நாநா	நாநான்.
செ	19	மிவ்வுல்	முடலமே.
5	17	சரிநாநிலை	சரியையிலை.
7	23	சித்தி	சித்திநீர்.
செ	34	உநதநிலை	உநதநிலை.
8	13	மாபு	மாபு.
செ	37	மேலியாக	மேலியாக.
9	29	மருந்தென	மருந்தென.
10	9	மேலாக	மேலாக.
16	57	மேலாக	மேலாக.
17	33	மண்டபத்தினே ..	மண்டபத்தினே.
19	21	பண்ணுநீ ..	ஆற்றலே.
25	33	பரப்பிறம் ..	பரப்பிறம்.